

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 8
August
- sept.
2015
19. årg.

Annisette Koppel ved demonstrationen mod lukning af Irak og Afghanistan-kommissionen 8. august 2015

TEMA: FOLKEAFSTEMNINGER -
EU-undtagelser eller EU-medlemskab

Danmark, NATO og terrorkrigene

Frede Klitgård: Sejrrigt oprør

STIL DE ANSVARLIGE TIL ANSVAR!

Ikke flere løgne

Dette fromme ønske var skrevet i graffiti med rød maling uden på Christiansborgs tykke mure. Det deles af en meget stor del af den danske befolkning – men det fik folketingets formand, der nu afgør hvad der er stuerent, til at skumme. På sin facebook-side skrev Pia Kjærsgård ved fotoet af inskriptionen:

- Sådan ser Christiansborg ud her til morgen. Det er endnu et eksempel på meningsløs hærværk, der kommer til at koste skatteyderne mange penge for at fjerne. Jeg ved ikke med jer, men jeg er ved at være godt træt af personer, der er helt ligeglade med vores samfund og dets institutioner.” Osv.

Hvis Anders Fogh Rasmussen lyver for at sende Danmark ud i en ulovlig krig, er det helt ok. Det skal ikke undersøges, for V-regeringen og DF bestemmer over sandhed og løgn.

Og hvis regeringen vedtager noget i strid med FN og internationale konventioner, som Danmark har underskrevet – hvad enten det gælder angrebskrig, flygtninge eller hvad som helst andet – så kan DF's integrationsordfører Martin Henriksen give klar besked:

- Vi mener jo ikke, at det er internationale organer, som skal bestemme, hvilken udlændingepolitik vi fører i Danmark.

Det er åbenbart ligegyldigt om Danmark har underskrevet dem. Ordføreren har ikke opdaget at der findes internationale konventioner med henblik på at skabe fælles spilleregler på baggrund af dyrekøbte erfaringer. F.eks. 2. verdenskrig og de nazistiske forfølgelser af kommunister og jøder. I 30'erne sendte Danmark tyske antifascistiske emigranter tilbage til kz-lejre og død i Hitlertyskland. De var ikke beskyttet af internationale konventioner.

Men selvom de eksisterer i dag, forhindrer det ikke Danmark i at sende asylsøgere tilbage med risiko for fængsling og død. Og V(DF)-regeringen vil sende flere væk.

De borgerlige parlamentarikerens virkelige kunst – fra Venstre og Dansk Folkeparti til socialdemokraterne og de reformistiske venstrefløjspartier – består i at regere mod folket med folket (dvs. deres stemmer) bag sig. Det praktiseres i særlig grad af regeringspartier uanset observans. Enhedslistens græske søsterparti SYRIZA har leveret et slående eksempel.

Løgn er en nødvendig metode for at kunne regere med folket mod folket. Både direkte løgne som Anders Fogh Rasmus-

sens berygtede krigsløgn om Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben og de indirekte løgne, der består i at tilsløre tingenes virkelige sammenhæng.

I dette perverse samfund bliver løgn belønnet. Skuespilleren Flemming Jensen sagde det meget præcist i sin tale ved demonstrationen mod nedlæggelsen af Irak-kommissionen den 8. august:

- Den mand, der har løjet – ham, der var ansvarlig for regeringens grundlovsbrud, som sendte vort land ind i en ulovlig krig og undergravede FN's autoritet - er af dronningen blevet slået til storkorsridder af Dannebrog og har fået en international toppost i NATO. Senere er han avanceret yderligere og er nu rådgiver for Goldman Sachs.

Udover løgne anvendes social demagogi i stort omfang – løfter om at skabe arbejde, forbedre forholdene for stort set alle, især ældre og syge, og sætte hårdt ind over for trusler mod 'trygheden' og 'velfærden'.

Folk, der er truet på jobbet og konstante nedskæringsreformer, dikteret af EU, billedes ind at den store trussel kommer fra asylansøgere, der har overlevet sejlture over middelhavet i synkefærdige pramme eller på enhver tænkelig måde har forsøgt at komme under den engelske kanal. De mest elementære sammenhæng tilsløres af disse politikere og medierne, der fungerer som mikrofonholdere: Det er krigen mod terror og de konstante krige og bombetogter og ødelæggelse af endnu flere lande, der har skabt den største flygtningestrøm siden sidste verdenskrig. Derfor kan V(DF)-regeringen bevilge penge til fortsatte krige og nye bomber, til oprustning i stor skala, samtidig med de vil forhindre deres ofre i at få asyl, og helst forhindre dem i at flygte.

Det koster kassen at fjerne den beskæmmende graffiti på Christiansborg. Men nye kampfly til 30 milliarder til en start er bare et greb i lommen.

Det korrupte politiske system er en overbygning på et dybt asocialt økonomisk system til gavn for et fåtal superrige og deres lakajer. Løgnene er en del af systemet og dets natur. Men uanset Pia Kjærsgårds harme over graffiti med rød maling og uanset hvilke kommissioner, der oprettes og nedlægges, vil kravet om at få sandheden blive ved med at være der: Ikke flere løgne!

Redaktionen 12. august 2015

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: KPnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2015
Halvår (6 nr.) 250 kr.
År (12 nr.) 450 kr.

Institutioner
1 år 600 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Næste nummer udkommer
18. september 2015
Deadline næste nr. 11.09.15

Udplyndring af skattekrone til privathospitaler: Aftale mellem regioner og privathospitaler

V(DF)-regeringen vil ikke overraskende styrke privathospitalerne, hvor den såkaldte frie konkurrence er det samme som hospitalsmonopoler i skattely. Pengene går fra de offentlige sygehuse, der må lukke sengepladser.

Mens det offentlige hospitalsvæsen kæmper med patienter, der ligger på gangene, afdelinger, der nedlægges og slås sammen i sommerferien, personale på overtid og dobbeltvagter, vil regeringen flytte endnu flere penge over til aktionærerne bag privathospitalerne.

Pengene skal tages fra de offentlige sundhedsbudgetter. Regeringen vil, at patienter fremover helt automatisk bliver henvist til privathospital, hvis ventetiden til det offentlige er mere end 30 dage.

'Udvidet Frit Sygehusvalg'

Samtidig har Danske Regioner og Brancheforeningen for Privathospitaler og Klinikker (BPK) indgået en ny to-årig aftale for Det Udvidede Frie Sygehusvalg og Ret Til Hurtig Udredning.

Aftalen sælges som en besparelse for det offentlige på 0,3 pct. i forhold til året før. Men der er samtidig lagt en række nye områder over til privathospitalerne med indbygget indtægtsforøgelse samt ikke mindst sikret en stigning i patienter, hvis den nye behandlingsgaranti fra regeringen skal overholdes.

Formanden for Danske Patienter, Lars Engberg, har advaret om konsekvenserne, hvis stigningen tager overhånd i de kommende år.

- Hvis privathospitalerne vokser massivt, kan det betyde, at regionerne, som jo betaler på privathospitalerne, bliver tvunget til at lukke afdelinger eller ikke kan få det nødvendige personale, konstaterer Lars Engberg.

Overbetalingsskandale

En af statsminister Lars Løkke Rasmussens mange skandaler med utugt

omgang med skattemidler var overbetaling til privathospitaler i hans tid som sundhedsminister fra 2001-2007. Under Anders Fogh Rasmussen-regeringen, hvor Løkke fra start var sundhedsminister, kom der fuld fart på det såkaldte frie sygehusvalg.

Nyliberalisme

Privathospitaler på det offentlige regning kom ind ad bagvejen under påskud af, at den frie kapitalistiske konkurrence ville skabe 'lavere priser og højere kvalitet'.

Og hvordan gik det så – ud over de skandaler, der kom til offentlighedens kendskab omkring overbetaling?

Der har været en klar udvikling med lukning af offentlige sygehuse og sengepladser, mens privathospitaler og klinikker er skudt op i en sådan hastighed, at det medførte overkapacitet og tomme senge på disse.

Det sidste var en udvikling, der vendte i 2014, efter at den daværende SR-regering udvidede antallet af offentlig betalte patienter på privathospitaler med 10%. Det skete med aftalen om, at syge skulle have en diagnose inden for 30 dage, den såkaldte udredningsret.

Med den nuværende regerings løfte om at sætte ventelistegarantien for både

undersøgelse og behandling ned til fire uger vil antallet af patienter på privathospitalerne stige yderligere.

'Fri konkurrence' om skattekrone

Den såkaldte frie konkurrence på hospitalsmarkedet dækker i virkeligheden over hospitalskæder og -monopoler ejet af danske og udenlandske kapitalfonde, der sender millioner af offentligt betalte sundhedskrone i skattely på hemmelige konti uden at betale en krone i skat af deres indtægt.

I 2011 kom en lang række sager om kapitalfonde frem – såsom FSN Capital på Jersey og EQT III Limited på Guernsey. Begge ejer en række privathospitaler i Danmark. Men uden at den trafik blev stoppet. Det burde være kriminelt, men det er bare kapitalisme.

Jakob Axel Nielsen, tidligere sundhedsminister og direktør i Aleris Privathospitaler, udtalte dengang om privathospitalernes skattelyselskaber:

- Så længe de drives på en sund og rationel måde til gavn for samfundet, har jeg ingen kvababbelse over det. Jeg synes, en hvilken om helst virksomhed må have den ejer, den har.

Den nuværende regerings sundheds- og ældreminister Sophie Løhde forsvarer hårdnakket udplyndringen af de offentlige sundhedsbudgetter og skattekrone med tilsvarende argumenter.

Folketingets EU-flertal forbereder tilslutning til EU's Forenede Stater – uden at fortælle danskerne det

Efter retsundtagelsen skal også forsvarsundtagelsen elimineres ved en ny folkeafstemning, mener folketingets EU-flertal fra blå og 'rød' blok. Danmark skal gøres klar til Euroens Forenede Stater, som ifølge den tyske kansler og hele EU-toppen skal være en realitet fra 2025.

De danske EU-politikere med Venstre-regeringen i spidsen har travlt med at få fjernet de danske EU-undtagelser fra den økonomiske, monetære, militære og politiske union, som blev resultatet af det danske nej til Maastricht-traktaten.

Det skyldes ikke mindst, at de vil være 'med på vognen', når EU i de næste år med Angela Merkels Tyskland som primus motor vil skabe 'Euroens Forenede Stater' i hurtigt tempo. EU-toppen – det såkaldte Præsidentskab – har udarbejdet en detaljeret plan for en fuldt udbygget økonomisk, monetær og politisk union.

Det har givet travlhed blandt de danske EU-politikere, der skiftes om regeringsmagten og om at gennemføre EU's nyliberale politik i Danmark.

Allerede før valget i juni var Thorning-regeringen og Lars Løkke's blå blok enige om, at retsundtagelsen skal fjernes ved en folkeafstemning – som er den eneste legale mulighed for EU-partierne. Den vil ifølge Løkke-regeringen blive afholdt inden jul i år.

Nu er Løkke-regeringens dobbeltlønnede krigsminister Carl Holst sendt i byen med budskabet om, at når afstemningen om retsundtagelsen er gennemført, vil der blive afholdt endnu en folkeafstemning – nemlig om den såkaldte forsvarsundtagelse, der betyder, at Danmark ikke deltager i opbygningen af EU's militær og militærindustri.

- Vi har indgået en politisk aftale om at sætte retsforbeholdet til folkeafstemning. Og når det er sket, vil vi med udgangspunkt i den parlamentariske

situation se på, hvordan vi kan få forsvarsforbeholdet til afstemning, siger ministeren til dagbladet Information.

Det bakkes op af de samme partier, som vil stå bag et ja til afskaffelse af retsundtagelsen: Venstre, Socialdemokraterne, Konservative, Radikale og SF.

TEMA: FOLKEFSTEMNINGER

Alle fem partier ifølge samme avis enige om, at afstemningen om de to undtagelser ikke skal slås sammen, men tages én ad gangen.

Lykkes denne plan for EU-partierne, vil kun en enkelt betydelig undtagelse stå tilbage – at Danmark ikke har indført euroen som valuta i stedet for kronen og derfor ikke er medlem af 'eurogruppen'.

Denne undtagelse – som senest blev bekræftet med et nej ved en revanche-folkeafstemning i 2000 – skulle så fjernes i forbindelse med danske tiltræden til hele det nye traktatkompleks for Euroens Forenede Stater inden 2025.

EU-partierne vover ikke en samlet afstemning om at fjerne EU-undtagel-

serne, fordi de ikke tror, de kan vinde den. Den folkelige modstand mod EU, euroen og EU-staten er for stor. Derfor skal de tages stykvis.

Af samme årsag fortier de fuldstændigt planen om Euroens Forenede Stater fra 2025, og at det er et brændende ønske for dem at være med. Det skal luskes igennem, som altid, når det gælder EU.

Medlemskabet blev i sin tid solgt med, at det udelukkende var et økonomisk fællesmarked. Schlüter-regeringen erklærede, at 'Unionen var stendød'. Så de yderst levende bestræbelser på at afslutte dens opbygning og få etableret den fælles EU-stat, som de enkelte nationer vil være delstater i, ignoreres af de danske EU-politikere og medierne.

EU-modstanderne med Folkebevægelsen mod EU i spidsen rejser derimod krav om, at danskerne får mulighed for at stemme om medlemskabet som helhed, om forbliven eller udtræden, i sammenhæng med den britiske folkeafstemning i juni 2016.

Indtil videre ignoreres dette krav af folketingspolitikerne. Bliver det massivt nok som folkeligt krav, vil de ikke kunne blive ved med at overhøre det.

Britisk afstemning i 2016: Danskerne bør også have en folkeafstemning om EU-medlemskab

Briterne skal have en folkeafstemning i juni 2016, om de fortsat skal være med i EU eller træde ud. Danskerne bør også have en folkeafstemning om medlemskab i sammenhæng med den britiske. Ja'et i 1972 byggede på falske forudsætninger. EU er hurtigt på vej mod den fuldt udbyggede økonomiske og monetære union, og den politiske union, der skal være på plads i 2025.

Briterne skal stemme, om de vil blive i EU på ændrede vilkår, eller om de vil helt ud af EU. Det lovede David Cameron, hvis han blev genvalgt. Folkeafstemningen vil blive afholdt allerede i juni 2016, siger britiske medier. En konservativ partikongres til efteråret vil fastlægge den endelige dato.

Det betyder også, at Cameron og hans regering skal have en ny aftale med EU et stykke tid inden afstemningen. Cameron er ikke EU-modstander og vil anbefale et ja til fortsat medlemskab og bruge den massive folkelige modstand mod EU til at få ændret de britiske medlemsvilkår.

Dermed vil der komme fornyet fokus på den britiske EU-modstand. Der er knas med unionen i alle dens hjørner.

Efterdønningerne fra den græske unionstragedie ruller stadig. Forhandlingerne mellem EU og den græske regering har bevist, at EU ikke kan tvinges til at ændre kurs. At den ikke vil blive

en progressiv, social og solidarisk union og et virkeligt folkeligt projekt. Det er de europæiske monopoler og europæiske stormagters projekt – i dag med det genforenede Tyskland som den absolut førende og toneangivende magt.

Den vigtigste lære af det græske drama og dets foreløbige sidste akt er, at slagordene om den progressive og sociale union er tomme, indholdsløse og illusoriske. Der findes kun to muligheder: Enten er man med i euroen og euroland på EU-toppens og monopolerens præmisser – eller også er man imod og søger veje ud af EU og euroen.

Selvfølgelig kan der eksistere eller etableres mere eller mindre kortvarige nationale særordninger som følge af folkeligt pres – især hvis et land har holdt sig uden for eurozonen, som UK. Men de vil aldrig være varige, de vil blive forsøgt omstødt af stærke pro-unionskræfter.

Danmark har masser af erfaringer med det: omafstemningen efter nej'et til Maastricht-aftalen (den økonomiske og monetære union) og derefter konstante forsøg på at omstøde det såkaldte nationale kompromis og de danske undtagelser – fra euro-afstemningen i 2000 til den planlagte afstemning om retsundtagelsen nu i 2015.

Bordet fanger i euroland, fælden klapper med EU-medlemskabet.

Mere union – mindre selvstændighed

Der bliver ikke mindre union og mere Danmark, mere UK eller mere Grækenland, men det modsatte: mere union, mere integration på alle felter.

Kursen er sat mod en hurtig fuldendelse af den økonomiske og monetære union samtidig med den politiske union. Tidsrammen er sat til 2025. Både den tyske kansler Angela Merkel og den franske præsident Hollande har udtalt sig for dette projekt, som er formuleret af EU's præsidentskab – af ikke mindre end fem af unionens topbosser.

Både de, der som SYRIZA og de øvrige venstrereformistiske kræfter drømmer om et andet og bedre EU, og de, der vil have mindre union, mindre overnational stat og mere national selvbestemmelse, er på uholdbar grund. Unionen kan ikke laves om indefra. Unionstoget kan ikke sættes på nye skinner og tvinges til at køre baglæns mod det, der var engang.

Begge de to varianter af 'EU-kritiske' politiske positioner mødes af de barske realiteter og viser sig at være bygget på sand.

Enten er man tilhænger af EU, og hvad der følger med af unionsbygningen – eller også må man gå imod den og søge vejen ud af EU og euroen.

Den nationale selvbestemmelse må genopfindes

EU-modstanderne må tage konsekvensen. De må kæmpe for, at de enkelte medlemslande, nationalstaterne, forlader EU og euroen og alle deres bindinger og genopfinder den nationale selvbestemmelse og suveræniteten.

Dette står ikke i modsætning til, at de i hele EU står sammen og støtter hinanden solidarisk i deres kamp for udtræden, mod EU og euroen. Det står ikke i

modsatning til international solidaritet i arbejderklassens og folkenes kampe mod gennemførelsen af de nyliberale EU-reformer, som foregår i alle unionslande. Eller til fælles kampe mod multinationale selskaber, der udnytter EU's bestemmelser til lønpres og tilside sættelse af arbejderrettigheder.

Det står heller ikke på nogen måde i modsætning til en fælles kamp mod udviklingen af EU's økonomiske og monetære union, til kampen mod den politiske union og eurostaten, eller til kampen mod unionens militarisering og dens krige. Denne solidaritet og et sådant samarbejde er tværtimod en forudsætning for fremgang i kampen for ud af EU.

Arbejderklassen står i centrum for denne kamp – også i centrum for forsvaret og genvindelsen af den nationale suverænitæt, som kapitalen for længst har frasolgt.

For en folkeafstemning i Danmark om medlemskab af EU

I Danmark er de to regeringsblokke, 'rød' og blå, begge tilhængere af mere union og indstillet på at følge de fem præsidenters og Merkels og Hollandes vej. Men det findes også en politik kraft uden for og på tværs af blokkene, der går ind for ophør af det danske medlemskab og for dansk udtræden af EU – og imod alle forsøg og planer om mere integration: Folkebevægelsen mod EU.

Et uafhængigt og alliancefrit Danmark er en forudsætning for en anden vej end EU's, for en progressiv udvikling.

Danmark bør følge UK og gennemføre en folkeafstemning om det fortsatte medlemskab. Det fremførte dets EU-parlamentsmedlem Rina Ronja Kari allerede under valgkampen til EU-parlamentet i 2014.

EU er i dag noget helt andet end det, et flertal af danskerne sagde ja til i 1972. Dengang svor alle EEC- eller EF-tilhængerne, at det aldrig ville blive noget, der bare lignede en politisk, økonomisk

og militær union. Det var simpelthen et fællesmarked, en slags udvidet frihandelsområde.

At det var meget mere, og at fælden klappede, gik først op for mange langt senere.

Og de fleste danskere har faktisk aldrig haft mulighed for at stemme om EU-medlemskabet. De var enten for unge i '72, eller slet ikke født.

I dag er EU mindre end et årti fra den fuldt fungerende unionsstat – Euroens eller Europas Forenede Stater. Mindre end et årti fra superstaten og den globale supermagt.

Derfor bør danskerne igen have mulighed for at sige ja eller nej til hele projektet, til at være inde eller gå ud.

Venstre-regeringen har allerede aftalt en folkeafstemning i slutningen af dette år med den tidligere SR-regering for at afskaffe den danske retsundtagelse. Uanset udfaldet bør den følges op af en afstemning om medlemskabet i forbindelse med den britiske afstemning.

Unionstilhængerpartierne i blå og 'rød' blok ønsker ikke en sådan folkeafstemning. Vil regeringens støtteparti Dansk Folkeparti, der vil have 'mindre EU og mere Danmark' og lægger sig tæt op ad David Cameron og de britiske konservative, gå ind for en sådan afstemning? Vil Liberal Alliance? SF? Alternativet? Enhedslisten?

EU-modstanderne i og uden for Folkebevægelsen mod EU må gå sammen i en kampagne for at sætte en folkeafstemning om det danske medlemskab på dagsordenen. Allerede i dag. Det står ikke i vejen for kampen for et nej ved den bebudede folkeafstemning til ophævelse af retsundtagelsen, men vil tværtimod styrke denne.

Mere end 40 år efter den første folkeafstemning om dansk medlemskab, der resulterede i et ja på falske forudsætninger, er tiden inde til en ny – på et reelt grundlag: for medlemskab af EU's Forenede Stater – eller for udtræden.

DONG Anden runde

Goldman Sachs har fået brug for insider information og tips til at bearbejde den offentlige mening her til lands og har hyret en dansk ekspert i manipulation og løgne – Anders Fogh Rasmussen. Hvad er der på spil i Dong Energy?

For godt halvandet år siden solgte den daværende SRSF regering ud af statens energiselskab Dong Energy og valgte trods massiv folkelig modstand at lade 18 % af aktierne gå til den berygtede investeringsbank Goldman Sachs.

Bjarne Corydon og hans regering gennemførte salget i bedste mafiastil med hemmeligholdelse og efter alt at dømme bygget på direkte løgne. Nu hvor salget er gennemført er det tid til 'åbenhed' om fortiden for den konkurrerende regeringsblok.

På andre måder går regeringen ellers i panik ved tanken om at grave i fortiden. Irak/Afghanistan-kommissionen skulle nedlægges af V-regeringen bare på formodningen om, at den kunne finde noget belastende om Anders Fogh Rasmussens og hans krigsregering, hvor også Lars Løkke indgik.

Pudsigt nok optræder selvsamme gamle krigsforbryder nu i DONG-sagen. Eksperten i løgne og manipulation og dirty tricks er hyret af Goldman Sachs til renavaskning af dets optræden.

I denne sag satser Venstre-regeringen og Goldman Sachs på at stå med rene hænder overfor befolkningen, som skal forberedes til de næste skridt der er på vej. En koordineret kampagne er sat ind fra det nye makkerpar i dansk politik.

Aftalen om at sælge ud kom i stand i 2004 under VK-regeringen, hvor Socialdemokraterne fik indført et figenblad af en bestemmelse om at staten skulle eje mindst 51 %, som dog kun var bindende frem til 1. januar 2015.

Aftalen om at børsnotere DONG blev bekræftet af SRSF og VKO i fællesskab i februar 2013.

DONG Energy – hvad er der på spil?

Der er stadigvæk enighed om at staten skal eje majoriteten, men det gælder tilsyneladende ikke for DONG som sådan. På et spørgsmål fra Finansudvalget svarede Bjarne Corydon bl.a.:

”Den statslige aktiemajoritet skal sikre, at staten kontrollerer den af DONG Energy ejede naturgasinfrastruktur. Kravet er derfor ikke til hinder for frasalgs af andre af DONG Energy’s forretningsområder, eller at staten kan have en lavere ejerandel, hvis andre af DONG Energy’s forretningsområder udspaltes i separate selskaber”. (Finansministeriet 10. december 2013)

Nye frasalgs og børsnotering

Flere ting venter nu forude. Bl.a. skal der tages stilling til en børsnotering af Dong og eventuelt nye frasalgs.

I den aktuelle situation er Goldman Sachs gået ind og har blandet sig i dansk indenrigspolitik i samarbejde med regeringen for at forsøge at sikre sig en god pris og ro omkring fremtiden og de kommende svinestreger.

Regeringen er klar over at sagen er sprængfarlig og håber at kunne tage et point hjem ved at fremstå som mere demokratisk end den tidligere regering ved at vælge ’åbenhed’. Åbenheden er dog indtil videre kun om fortiden og uden omkostninger for både regeringen og for Goldman Sachs.

F.eks. ønsker Goldman Sachs ikke at oplyse, hos hvilke selskaber aktierne er endeligt placeret, så deres skatteforhold kan tjekkes.

Der er heller ikke endnu fremlagt noget konkret omkring det alternative bud, som regeringen afviste.

Goldman Sachs fik ved salget foræret en udstrakt vetoret over dansk energipolitik – en ”udvidet mindretalsbeskyttelse” – på trods af selskabslovens regler, der kræver at der ejes mere end tredjedel for at få den type rettigheder.

Bl.a. har Goldman Sachs vetoret i forhold til nye forretningsområder, større opkøb og frasalgs, som ikke står i forretningsplanen, væsentlige ændringer i DONG Energy’s risikopolitik og

investeringer og over udskiftninger i direktionen. Dvs. over alt væsentligt, trods statens aktiemajoritet.

Men der er ingen tvivl om, at mange ting i forbindelse med DONG fremover kan give nye reaktioner og stor modstand i befolkningen, der er blevet forsøgt holdt hen med beroligende ord om at staten jo stadig ejer størstedelen og ikke har givet magten fra sig, hvilket snart kan vise sig at være løgn.

Køreplan frem mod børsnotering – med hjælp fra J P Morgan

Eksperter forventer at prisen på Dong er sat så lavt, at der vil kunne scores det dobbelte ved et aktiesalg.

I forliget mellem SF, Socialdemokraterne, Radikale, Venstre og Konservative omkring salg af dele af DONG blev det slået fast at DONG skal gøres klar til yderligere frasalgs og børsnoteres inden årsregnskabet for 2017 fremlægges, det vil sige tidligt i 2018.

Dong Energy skulle senest i begyndelsen af 2015 præsentere en køreplan for hvordan DONG skal udvikle sig frem mod en børsnotering, men dette er endnu ikke sket.

I forbindelse med denne køreplan trak DONG i marts endnu en af de helt store amerikanske finanskapitaler ind i deres forretning. De hyrede den amerikanske finansieringsbank J P Morgan som rådgiver i forhold til børsnoteringen.

J P Morgan skal bl.a. undersøge mulighederne for et frasalgs af olie- og gasdelen i DONG. Det har været frem-

me, at dette område trækker DONGs pris ned pga. de lavere oliepriser og - måske mere væsentligt - siges det, at Maersk Oil skulle være interesseret i at købe.

I følge DONG bliver køreplanen offentliggjort sidst på året i 2015, hvor J.P. Morgan vil informere nærmere om

forløbet frem mod børsintroduktionen i 2018.

Fuld liberalisering i EU’s energiuinion

Siden 1990’erne har EU arbejdet på at liberalisere energiområdet.

Fra at elselskaberne i Danmark blev styret lokalt og uden profit har der været en udvikling, hvor størstedelen af sektoren er blevet centraliseret i det statslige selskab Dong Energy og på denne måde gjort klar til salg på længere sigt.

Forbrugspriserne er ikke faldet, men steget, og som resultat af liberaliseringen er den nationale selvbestemmelse over energiområdet på vej til at forsvinde.

EU’s mål er en energiuinion, der er under hastig opbygning og vil centralisere dette område fuldstændigt under EU’s ledelse. Forsyning og salg skal køres som ét fælles energimarked og styres ud fra økonomiske hensyn – ikke ud fra hensyn til de almindelige forbrugere, men for de private ejere og investeringsbanker.

Svarene på store politiske spørgsmål som: Skal vores energi være vedvarende og grøn eller skal den bygge på atomkraft, kul eller skifergas lægges i EU Kommissionens hænder og bliver en del af et geopolitisk spil, hvor EU kæmper mod russiske gasinteresser.

Under en energiuinion vil det være EU-toppen der sætter prisen og tænder og slukker for strømmen.

Liberaliseret landbrugslov: Danmarks jord sælges ud

Liberaliseringen af landbrugsloven begynder nu at gøre sin virkning. Udenlandske og danske kapitalfonde køber landbrugsjord op i stor stil. Investorer fra især Tyskland og Holland udnytter loven og krisen i landbruget.

Liberaliseringen af landbrugsloven er vedtaget over flere omgange. VK(O) regeringen tog det første skridt i 2009, og SRSF-regeringen fuldførte liberaliseringen i 2014.

Ændringerne i loven slår nu igennem, og en ejendomsmægler kan bl.a. fortælle, at han netop har solgt en større gård for 40 millioner, og i en endnu større handel har en tysk rigmand købt flere gårde med i alt omkring 800 hektar landbrugsjord nord for Randers.

Pensionskasserne er også med. AP Pension har f.eks. opkøbt ni store landbrug og er ved at blive en af landets største jordejere. Og det er kun begyndelsen, oplyser den administrerende direktør til Jyllands-Posten.

Krisen i dansk landbrug har betydet, at priserne på jord siden 2009 er faldet med omkring 40 pct. Nu hvor adgangen til opkøb er fuldt liberaliseret, er dansk landbrugsjord blevet et investeringsobjekt for kapitalstærke investorer.

Begge blokke er enige om liberaliseringen

I 2009 fjernede man begrænsningerne på landbrugen størrelse, der var fastsat til 500 hektar. Det skulle heller ikke længere være lovpligtigt, at ejeren boede og arbejdede på gården. Ejeren kunne nu være en dansk kapitalfond, men det var et krav, at gården skulle have en landmand tilknyttet, der styrede bedriften.

Da den daværende Venstre-ledede regering fik loven igennem, lovede oppositionen, at hvis/når de kom til magten, ville loven blive afskaffet. Det skete ikke. Tværtimod sørgede SRSF-regeringen for, at området blev 100 % liberaliseret. Forslaget, der var en del af regeringens vækstplan, blev fremlagt, før SF trådte ud af regeringen.

Åben for international jordspekulation.

Loven fra 2014, der trådte i kraft 1. januar i år, gjorde markedet helt frit. Andre selskabsformer end aktie- og anpartsselskaber kan nu frit erhverve landbrugsejendomme i Danmark, hvilket betyder, at der nu er helt åbent for, at også udenlandske rigmænd og kapitalfonde kan opkøbe dansk landbrugsjord.

V(DF) i aktion

Kravet om, at produktionen styres af en landmand, der er tilknyttet stedet, blev samtidig fjernet. Der har også tidligere været en fortrinsret for landbrugere med mindre gårde til at købe jord op. Den blev også fjernet.

Daværende erhvervs- og vækstminister Henrik Sass Larsen (S) forklarede, at formålet var at fjerne barriererne for vækst ved at skaffe risikovillig kapital og derved løse landbrugets problem med manglende kapital efter princippet 'størst er bedst':

"Større og mere effektive bedrifter er vigtige for at styrke effektiviteten i landbruget. Men fordi en del landbrug har opbygget en meget stor gæld, er det vanskeligt for dem at låne til nye investeringer. Det hæmmer udviklingen i erhvervet og bremser vækst og jobskabelsen." Og han tilføjede: "Det bliver jo ikke forbudt for landmænd at investere." (Politiken 11. august 2014)

Hvad er konsekvenserne?

Udenlandske kapitalinvestorer vil sandsynligvis mest satse på ren kornproduktion, hvor et mobilt og lavtlønnet arbejdshold ankommer, når der skal sås, sprøjtes, høstes osv.

Landbrugsorganisationer peger på, at denne udvikling vil betyde færre arbejdspladser i landbruget og i afledte virksomheder. Det vil betyde, at landdistrikterne drænes endnu mere for liv, end det allerede er tilfældet.

Samtidig åbner liberaliseringen også op for endnu større svinefabrikker med mere udledning af gylle med ammoniak og kvælstof, som svinefabrikanterne vil benytte sig af til skade for sundhed og miljø.

Loven fra 2009 har kun været medvirkende til at øge gælden og krisen i landbruget. Nu skulle der købes op og lægges sammen. Men stordriften er ingen garanti for succes. Opgørelser viser, at det ikke er de største og stærkt forgældede landbrug, det går bedst for.

11.000 industrilandbrug har i dag en samlet gæld på 362 milliarder kr. (kilde: Knud Storgård, Information d. 23. juli 2015), og Landbrugets Finansieringsbank vurderer, at en tredjedel af landets landbrugere er truet af konkurs.

Landbruget er i krise, men liberaliseringen gør det kun værre. Priserne er faldet, landbrugene er belånt til over deres værdi og kan nu opkøbes billigere. For de nye ejere vil landbruget udelukkende være at betragte som en investering, og kun bundlinjen vil have interesse. Naturhensyn og dyrevelfærd vil få endnu mindre betydning end nu.

Hvilke landbrug klarer sig? Er der en vej ud af krisen?

Rasmus Blædel Larsen har lavet en undersøgelse af, hvilke landmænd det går godt for (beskrevet i Information 24. juli 2015).

Konklusionen af undersøgelsen er, at en række landbrugere klarer sig godt. Det fælles for dem er, at de ikke er gået efter den nyeste teknologi og derfor ikke har taget store lån, og fordeler deres produktion alsidigt i stedet for at køre med kun en enkelt kultur eller ét dyrehold, og heller ikke nøjes med én aftager af produktionen. Endelig har de købt deres jord forholdsvist billig.

Denne type landbrug appellerer ikke til bankerne, der foretrækker dem, der er først med det største og nyeste i teknologiske løsninger, så at etablere denne type landbrug fremover vil være svært.

Udviklingen går i retning af større brug, mere teknologi og ensrettet fabrikmæssig produktion. Rasmus Blædel Larsens undersøgelse viser, at

Danmark er langt i amerikaniseringen af landbruget sammenlignet med det øvrige Europa.

Åbning for frit køb af landbrugsjorden vil ud fra disse betragtninger kun øge krisen for danske landbrugere, bl.a. ved at presse jordpriserne op. Generations-skifte eller opstart af gård for unge er gjort endnu mere umuligt.

Privateje af jorden er landbrugets store problem, men dette problem kan løses i et socialistisk samfund. Kapitalfondenes og storlandbrugernes jord må eksproprieres. Jorden vil ikke længere blive solgt som en vare, men blive samfundseje. Under de forhold vil der kunne produceres føde i stedet for profit.

Umenneskelig førtidspensionsreform

Langtidsparkerer syge i 'ressourceforløb'

SRSF-regeringens nedskæringsreformer, vedtaget med et 'bredt folketingsflertal', har fået tid til at virke, og deres reaktionære konsekvenser træder nu frem i al deres umenneskelighed. Det gælder f.eks. forholdene for mennesker, der ansøger om førtidspension. V(DF)-regeringen kører direkte videre

Loven om førtidspension og fleksjob fra 2013 indførte bl.a. 'ressourceforløbet'. Ressourceforløbet blev fremstillet som et positivt tiltag, der skulle bringe folk tilbage til arbejdsmarkedet. Den reelle funktion demonstreres nu tydeligt: Meningen er at trække sagerne ud i en uendelighed, mens de syge er parkeret på nedsat ydelse.

Ifølge loven om førtidspension må en kommune ikke længere tildele pensionen, før "kommunen kan fremlægge konkret dokumentation for, at der er gennemført en relevant og individuelt tilrettelagt indsats i form af et ressourceforløb".

I den senere tid er groteske eksempler kommet frem, hvor alvorligt syge eller nedslidte mennesker slæbes gennem undersøgelser efter undersøgelser for at kortlægge deres muligheder for at "finde fodfæste på arbejdsmarkedet".

I avisen Information den 28. juli beskrives f.eks. situationen for den 56-årige Carol Rask fra Næstved på denne måde:

"Hun er tæt på at blive blind, fordi hun lider af en uhelbredelig bindevævs-sygdom, som også giver hende knuder i hænderne og åbne sår på kroppen.

Men selv om sagsbehandleren har vurderet hendes arbejdsevne som lig nul, har hun fået afslag på førtidspension. I stedet skal hun deltage i et såkaldt ressourceforløb, der kan afklare hendes arbejdsevne."

Anders Ellegaard fra 3F i Næstved, hvor Carol Rask er medlem, siger bl.a.:

- Ressourceforløbene risikerer at ende som en udsigtsløs parkering, endda på en lavere ydelse ... Det bliver borgerne ikke raskere af; det bliver de bare fattigere af.

Flere groteske eksempler kom frem, efter at TV2 Fyn havde bragt en sag op om ressourceforløb. TV-stationens facebookside strømmede over med vrede indlæg fra mennesker med lignende historier.

Der var f.eks. Ewan O'Neill fra Assens, der har søgt førtidspension og nu er sat i sit andet ressourceforløb. Det første forløb viste, at han havde en arbejdsevne på otte minutter om ugen. I sit nye ressourceforløb arbejder han otte minutter om ugen – fra sygesengen!

Ressourceforløbene bruges som ren forhaling for at undgå at bevilge førtidspensioner og fastholde folk på fattigdomsydelse eller forsørgt af ægtefælle eller samlever.

Venstres politiske ordfører, Louise Schack Elholm, har kun endnu en forhaling at byde på. Hun udtaler til sagen i Assens:

- Loven bliver ikke lavet om lige nu. Syge, der er for syge til at arbejdsprøves, skal i stedet klage til Ankestyrelsen.

De forskellige 'reformer' spiller sammen, så situationer som sygdom og arbejdsløshed bringer dem, der bliver ramt, i frit fald uden sikkerhedsnet.

Bloggeren Martin Thiemke skriver meget præcist på sin facebookside:

- Assens Kommune er i mine øjne tegn på en syg kommune i et sygt samfund.

Det er helt utilstrækkeligt at rette ind på administrationen af loven ude i kommunerne, som f.eks. SF'eren Karsten Hønge udtalte til TV2:

- Der kan være behov for at kigge på, om kommunerne forvalter loven efter dens intention.

Alle nedskæringsreformerne må rulles tilbage!

Reformen om førtidspension og fleksjob blev vedtaget i 2013 af Socialdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti.

Sejrrigt oprør

Af Frede Klitgård

Dette er indledningen til Frede Klitgårds bog af samme navn, som udkommer på Oktober Forlag den 29. august. Denne vurdering af den danske modstandskamp – ført op til i dag – blev det sidste, Frede Klitgård skrev.

De 12 år fra 1933 til 1945, hvor det nazistiske Tyskland dominerede i Europa, var også for Danmark en brydningstid. Den danske modstands- og frihedskamp endte med frihedskæmpernes glørværdige sejr i 1945, da modstandsbevægelsen i Danmark blev anerkendt som de demokratiske landes medkæmper i nedkæmpelsen af de fascistiske aggressorer. Allerede i 1944 havde modstandsbevægelsen som en særlig gestus været inviteret med til stiftelsen af De Forenede Nationer (FN).

Det var en lykke, at fascisternes forsøg på at underlægge sig hele Europa blev standset. Det kostede hård kamp, store ødelæggelser og over 50 millioner dræbte ofre. Det bør aldrig gå i glemmebogen. Fascismen og den tyske variant, nazismen, var en politisk strømning, som opstod i Italien i 1919 af krigsveteraner under ledelse af højresocialdemokraten Benito Mussolini. Det var oprindeligt et protestparti, men udvikledes som en ekstremt nationalistisk og antisocialistisk bevægelse. Målet var en korporativ stat, det vil sige et autoritært system, hvor individer, grupper og klasser var underordnet "den totale stat".

Fascismens rødder går helt tilbage til begyndelsen af det 20. århundrede, hvor de imperialistiske stormagter kæmpedes om at erobre kolonier med deres råstoffer og billig arbejdskraft. Her blev kimen til den frygtelige Første Verdenskrig med millioner af lig i de mudrede skyttegrave i Frankrig lagt til spiring.

Den italienske fascisme inspirerede til oprettelse af tilsvarende regimer eller bevægelser i Spanien, Frankrig, Belgien, Ungarn (diktator Horthy med Pilekors-divisionerne), Rumænien (dik-

tator Antonescu med Jerngarden) og først og fremmest Tyskland. De tyske fascister under diktator Adolf Hitler etablerede et sandt terrorregime med de civile stormtropper i SA (Sturm-Abteilungen/Stormafdelinger).

Læren af modstandskampen

De var iklædt kakifarvede skjorter, sorte spidsbukser og lange sorte støvler. De spredte skræk og rædsel, når de skrålende vulgære nazisange i tætte formationer taktfast marcherede frem i byernes arbejderkvarterer. De terroriserede indbyggerne og foranstaltede voldelige sammenstød, ofte med mange sårede.

De militære SS-formationer (Schutz-Staffel/Beskyttelsesafdelinger) i sorte uniformer og med det truende dødningshoved som emblem komplementerede fascismen med den fæmøse og misvisende raceideologi som et bærende element med fysisk udryddelse (Holocaust) af jøderne og andre som mål. Det er i modstrid med alle videnskabelige fakta, at jøder er en race. Men det hævdede nazisterne og kaldte jøderne for skadedyr som rotter, der skulle ud-

ryddes med alle midler. De handlede derefter. Det førte til Krystalnatten med ødelæggelse af forretninger, synagoger m.m., hvilket var signalet til mange slags restriktioner og overgreb mod jøderne med efterfølgende indfangelse og transport til døden i gaskamre i koncentrations- og dødslejre.

Medlemmer af de to terrorkorps deltog med iver i jødeudryddelsen i særlige Einsatzgruppen, hvor også almindelige værnemagtsoldater deltog.

Den første store nazistiske terrorbølge ramte dødsfjenden, det kommunistiske parti. Halvdelen af partiets 300.000 medlemmer blev hurtigt fanget og fyldte de mange nyoprettede koncentrationslejre til bristepunktet. Fangerne blev tvunget til tungt arbejde og var udsat for mishandlinger, sult og sygdom.

Fascismen var kapitalmagternes indsats i den permanente klassekamp, og de anså den for at være et forsøg på en udvej af de stadig tilbagevendende kriser.

Landenes arbejderbevægelser med kommunisterne i fortroppen var fascistens konsekvente modstandere. Modsætningerne skærpedes især i Tyskland ved de tyske nazisters og "der Führer" Adolfs Hitlers magterobring 1933.

Den store organisation Kommunistisk Internationales 7. verdenskongres i Moskva 1935 fik enorm betydning for de europæiske arbejderpartiers opbygning af brede enheds- og folkefronter imod det fascistiske stormløb.

Den bulgarske formand Georgi Dimitrov definerede fascistens klassekarakter med disse eviggyldige ord:

"Fascismen ved magten er det åbne fascistiske diktatur af finanskapitalens mest reaktionære, chauvinistiske og imperialistiske elementer."

Den danske modstandsbevægelses fødsel

Da den nazistiske østrigske politiker Adolf Hitler (1889-1945) i januar 1933 på kupagtig vis havde tilrevet sig magten i Tyskland, flygtede en strøm af forfulgte – arbejderledere, fagforeningsfolk, jøder m.fl. – til nabolandene.

Danske antinazister mod krig og fascisme iværksatte straks et meget omfattende hjælpearbejde, hvorfor den danske modstandsbevægelses fødsel kan dateres til denne periode – og ikke som ofte påstået til den 9. april 1940, da Hitler-Tyskland overfaldt og besatte Danmark. Da var Anden Verdenskrig for længst igangsat den 1. september 1939, da Hitler-Tyskland med sin opsvulmede, velsmurte krigsmaskine overfaldt Polen.

På internationalt plan deltes vandene. Som andre socialdemokratisk dominerede lande valgte danske politikere efter det tyske overfald at samarbejde med overfaldsmanden og støttede faktisk Hitler i hans febrilske oprustning og hans monotone voldsomme krigstrusler mod især naboerne i øst med deres lokkende kornkamre. Hitler og hans generaler udarbejdede Generalplan Ost (Øst), som udstak det planlagte felttog mod øst for at erobre "Lebensraum" (livsrum). Planen blev iværksat den 22. juni 1941, da tyske nazi-tropper efter planen "Barbarossa" og trods de to landes ikke-angrebspagt overfaldt Sovjetunionen.

Efter overfaldet på Danmark-Norge den 9. april 1940 stod befolkningen over for et valg: enten underkastelse eller modværge og kamp med ofre som i Norge og Polen og senere andre tysk-nazistisk besatte lande. Der var også tale om en generationskløft. Ungdommen valgte kampens vej i et ægte ungdomsoprør, mens "de gamle" valgte at samarbejde med fjenden og ofte kom ham i forkøbet for at undgå "det, der var værre".

Fra ord til fysisk handling

Fra modstandsbevægelsens første spæde og famlende start voksede den

Den legendariske Georgi Dimitrov, der blev slæbt for "retten" i Tyskland, men satte Göring til vægs.

sig stor og indflydelsesrig med rivende hast. En illegal presse fremstillet med maskinskrevne stencils og hånddrevne duplikatorer blev afløst af elektrisk drevne duplikatorer. Det var en stor forbedring for at skabe en politisk overbevisning om kampens nødvendighed i befolkningen. Umærkeligt skete der en udvikling, som sagde, at den illegale presse var et udmærket værktøj til spredning af ellers undertrykte nyheder, men at det var nødvendigt at tage skrappe midler i brug og gå over til at iværksætte sabotage. Dette franske ord var ellers ukendt, men betød "arbejd langsomt". Det fandt med det samme genklang i arbejderbevægelsen og hos læringe, der havde høstet talrige erfaringer i arbejdskampe for at forbedre løn- og levevilkårene. Under besættelsen blev strejkevåbnet ofte anvendt med mange positive resultater, bl.a. ved de berømte folkestrejker. Sabotagen havde mange tilløb, bl.a. individuelle. Jernbanefunktionæren "Søren" blev berømt i modstandskredse. Han sendte jernbanevogne med tysk gods frem og tilbage og frem og tilbage i en uendelighed mellem Korsør og Nyborg, indtil en stikker fik gjort slut på spøgen.

Efter et noget famlende tilløb tog sabotagerne og strejkerne til både i antal og styrke. Det kulminerede i sommeren 1943 og sluttede den 29. august, hvor samarbejdspolitikkerne måtte konstatere, at de ikke kunne regere videre. Da de blev stillet over for nye, vidtgående

tyske krav, måtte de sige nej og opgive regeringsmagten. Modstandsfolkene opfattede det som en knusende sejr over hele samarbejdspolitikken og følte det, som om de havde fyret samarbejdspolitikkerne "på gråt papir".

Den skelsættende folkestrejke i København i sommeren 1944 blev f.eks. udløst af en strejke mod et tysk udgangsforbud. Da erklærede arbejderne, med folkene på det store skibsværft B&W i spidsen, at de ville have tid til at passe deres kolonihaver. Tyskerne lukkede for gas, vand og el, men strejken samlede københavnernes i enestående solidaritet og blev på alle måder en succes, der gav genlyd verden over. Det var et håndgribeligt resultat, at forræderstyrken Schalburgkorpsset med stikkere og bøddler blev forvist fra København.

Sabotagens pionerer var frivillige, der havde deltaget i det spanske folks frihedskamp imod kupgeneralen Franco. Han vandt sejr og iværksatte et hævn-togt, der kostede titusinder livet. Det vil for altid være en skændsel for "demokratierne", at den fascistiske bøddel fik lov til at myrde løs og misrøgte den spanske befolkning efter Anden Verdenskrig. Det var et grelt eksempel på, hvorledes De Allierede – Storbritannien, USA, Frankrig og Sovjetunionen – sveg deres løfte fra krigstiden om at udrydde fascismen.

Fra nedklipping af tyske telefonledninger, sporadiske afsporinger af tyske tog, ildspåsættelser og tyverier af tyske våben blev sabotagen ledet ind i organiserede former, og da grupperne i foråret 1943 ud over hjemmelavede bomber fik adgang til britisk sprængstof nedkastet i faldskærm fra fly, fik aktionerne et vældigt opsving. Sabotørerne formåede trods ca. 10.000 ekstra danske politifolk som "svelletællere" – og endnu flere tyske soldater – at bombe og afbryde den jyske længdebane næsten efter forgodtbefindende.

Afbrydelsen af den tyske trafik til og fra Norge var af største betydning for De Allieredes krigsførelse og et kraftigt dementi af danske historikeres ihærdige påstand om, at jernbanesabotagen var uden militær betydning. Aktionerne

blev senere i officielle britiske dokumenter fremhævet som et meget væsentligt bidrag til De Allieredes krigsførelse.

Sabotagen udviklede sig naturligt fra små til større, store og kæmpestore med partisanagtige aktioner, hvor deltagerne i et stormangreb talte over hundrede eller flere mand.

Her skal det tages i betragtning, at de fleste sabotører var ganske unge – i 20-års alderen – og endnu ikke rigtig var begyndt at leve. For mange af dem med solid borgerlig opdragelse skulle der megen overvindelse til, før de tog fat på at ødelægge dansk produktion, maskiner og fabrikker. Da sabotører i Aarhus sænkede et ruteskib med heste og levende kreaturer, kom det næsten til oprør. Det var for grufuld at høre dyrene skrike i dødsangst.

Det store bedrageri

Sabotørerne, der havde fået mange gyldne løfter om en strålende fremtid efter krigen, med dagskoler og uddannelse, blev med et gammelt jysk udtryk gruelig røvendt. Løfterne blev hurtigt gemt og glemt. Med lodder og trisser og intriger kom samarbejdspolitikkerne tilbage til magtens positioner.

Et sus af vantro, skuffelse og frustration gik gennem de unge, da den førende kapitulant, samarbejdspolitikker og angiver nr. 1, Vilhelm Buhl, blev det "nye" Danmarks statsminister. Mage til bedrageri er ikke oplevet før eller siden, og det var et vink med en vognstang om, at der fortsat, med Hamlets berømte ord, ville være noget råddent i Danmark.

Det lovede politiske retsopgør med udrensning "til bunds og til tops" forsvandt med forårsvinden. Det gjaldt

bl.a. ledende politifolk, som udleverede ca. 500 danskere til det tyske Gestapos pinsler og indespærring i KZ-lejre, bl.a. Stutthof.

Vigtige papirer forsvandt sammen med et ukendt antal danske og tyske mordere og krigsforbrydere som f.eks. den notoriske morder Søren Kam, Kaj Munks morder Söhnlein og krigsretsdommer Ernst Kanter. Sidstnævnte havde været ansvarlig for henrettelserne af de over 100 danske modstandsfolk, som bundet til en pæl blev skudt i Ryvangen. Kamoufleret i en menig tysk soldats uniform slap han hjem til Das Vaterland i 1945. Han havde den næsten utrolige frækhed, at han nogle år efter krigen vendte tilbage til Danmark og nu udgav sig som antinazistisk "modstandsmand".

Hvor utroligt det end kan lyde, slap "Onkel Hans", den tyske SS-officer Hans Hermannsen fra Flensburg, som havde forestået bl.a. forfølgelsen og udleveringen af tyske og danske modstandsfolk, kommunister og jøder, helt fri som en hvidvasket engel. I stedet for at blive anklaget og henrettet blev den tyske krigsforbryder efter krigen ophøjet og ansat som "specialist" i det danske politiske efterretningsvæsen (nu PET).

Andre vigtige papirer (beviser?) blev gjort utilgængelige og gemt af vejen i hermetisk tillukkede gemmer i Rigsarkivet, udenrigsministeriet, justitsministeriet og andre steder.

Det kom ikke til nogen nødvendig udrensning og derfor heller ikke til nogen fornyelse eller som lovet forbedring af de unges kår og fremtidsmuligheder. Modstandsbevægelsens unge blev gruelig røvendt, for nu at tale jysk.

Forærede Hitler et helt land

Også på internationalt plan blev der begået storstilet bedrageri.

Et helt kapitel er udeladt i eftertidens historiebøger, skønt det drejer sig om de vestlige stormagters underdanige knæfald for diktatoren Hitler. I september 1938 fremsatte Hitler krav om, at det tyske mindretal i Tjekkoslovakiet – de såkaldte sudetertyskere – skulle indrømmes selvstyre. De vestlige stormagter med Storbritannien i førertrøjen, der

29. august 2015 kl. 14
Præsentation og reception

'Sejrrigt oprør'

Af Frede Klitgård

Frede Klitgård nåede netop at afslutte arbejdet med bogen før han døde i begyndelsen af juni. Bogen og dens forfatter vil blive præsenteret i nogle oplæg, der også vil tage Frede Klitgårds og tidsskriftet Håndslags historiske rolle op. Blandt andet vil Håndslags nye redaktør Ebbe Riis Klausen tale.

Alle interesserede er velkomne til præsentationen og receptionen.

'Sejrrigt oprør' er trykt i tidsskriftets format – med masser af illustrationer – og er på 340 sider.

Butiksprisen er 299,95 kr. Den vil på udgivelsesdagen ved præsentationen kunne købes for 250,-kr..

Præsentation og reception

29. august 2015 kl. 14

Oktober Bogbutik

Vesterfælledvej 1B

1550 København V

Se mere på haandslag.wordpress.com

Den 29. august 1943 var et vendepunkt i modstandskampen under besættelsen af Danmark: Dagen hvor danskerne sagde Nej til samarbejdspolitikken, fremtvang regeringens afgang og gik over til aktiv massemodstand mod besættelsesmagten.

På årsdagen i 2015 udkommer på Oktober Forlag modstandsmanden, kommunisten og journalisten Frede Klitgårds store bog om besættelsen – 119 udvalgte artikler fra tidsskriftet Håndslag gennem mere end 20 år. Den viser modstandskampen som et ungdomsoprør og som et folkeligt oprør og trækker perspektiver frem til i dag – i skarp konfrontation med de sidste årtiers stadig mere gennemgribende historierevisionisme i forhold til modstandskampen.

mente, at de kunne styre Hitler ved at fodre ham med småbidder, gik så vidt, at de gik i alliance med intrigemageren og faktisk blev hans medsamsvorne.

Vestlige toppolitikere – Storbritannien (Chamberlain), Frankrig (Daladier) – og de fascistiske stater Italien (Mussolini) og Tyskland (Hitler) valfartede til Berlin og indgik en hemmelig, skammelig pagt, hvorefter de amputerede den selvstændige stat Tjekkoslaviet og afstod hele Sudeterområdet til Tyskland. De drog i tur og orden til Berlin for at indsmigre sig ind hos den tyske “Führer” og fulgte hans mindste vink. I dagene 29.-30. september 1938 faldt de sidste brikker på plads i München. Verdenshistoriens måske største og i hvert fald mest kyniske forræderi i nyere tid imod et suverænt land blev højtideligt undertegnet af intrigemagerne. Sovjetunionen, der var garantimagt for Tjekkoslaviet, blev slet ikke inddraget, men det invaliderede land måtte afslå tilbuddet om militær bistand.

I sin konsekvens havde vestmagterne givet Hitler fri bane til at iværksætte Anden Verdenskrig i forvisning om, at han ville drage mod øst. I den vestlige propagandas trommeild blev forræderiet i München udråbt som en glørværdig sejr for demokratiet og freden. I Danmark førte det dengang “radikale” Politiken an i den opsvulmede hyldest til Chamberlain som “fredens redningsmand”. Ikke engang et halvt år senere brød Hitler aftalen med vestmagtlederne og besatte den 15. marts 1939 hele Tjekkoslaviet.

Den danske ungdoms indsats i Danmarks frihedskamp 1940-45 fortjener al mulig respekt. De banede vej for et bedre Danmark. Hvis nogen dengang i 1945 havde forudsagt, at danske politikere senere ville sende dansk ungdom til fremmede lande som væbnet besættelsesmagt, ville vedkommende blive betragtet som galning.

Det lykkedes desværre ikke dengang at fastholde Danmark på fredens kurs.

Der er brug for en ny modstandsbevægelse og nye kræfter, som vil give freden en chance og vinde frem.

Solstrålen

Som nogen vil vide, så gik Lillian i forsommeren ned med stress for anden gang på sin tidligere arbejdsplads, et bosted for udsatte og omsorgssvigtede unge. Lillians fagforening, LFS, advarede hende kraftigt imod at vende tilbage:

- Når det inden for en kort årrække er sket to gange, så tager arbejdsgiveren ikke problemet alvorligt.

Lillian, som på baggrund af sit vidunderlige sind og humør bærer kælenavnet Solstråle, meldte – også på anbefaling af LFS – sygdommen som en arbejdsskade og sendte ‘pladsen’ en langtidssygemelding. Arbejdsgiveren var ikke dummere end de fleste, så han læste skriften på væggen og meldte klart ud:

- Du er fyrret!

På trods af, at Lillian havde besluttet at vende bostedet ryggen, så var det alligevel noget af en nyser.

Efterhånden som sommeren gik på hæld, fik Lillian rystet det af sig. Solstrålen fik sit smukke smil, overskud og selvtillid tilbage. Stille og roligt indfandt de konstruktive tanker sig:

- Jeg kan godt. Jeg dur!

Hvis hun selv eller omgivelserne var i tvivl, så blev det dokumenteret med følgende lille solstrålehistorie:

Lillian havde for flere år siden fået ansvaret for en teenagepige, Ina, som var raget uklar med en af Lillians kollegaer. Ina var ikke fyldt 20 år. Der blev langsomt, men sikkert opbygget et tillidsforhold, og Ina fik en uddannelse som SOSU-hjælper og flyttede fra bostedet i egen bolig, hvor hun også som alenemor bar en lille dreng på armen. Lillian ‘fulgte med’ som kontaktperson. I dag står Ina over for at påbegynde en uddannelse som SOSU-assistent.

Det vil føre alt for vidt at beskrive Inas tilværelse gennem tiden, men hun kan med sikkerhed betegnes som en person med ben i næsen. Således voldte det Lillians nærmeste leder uoverstigelige problemer at skulle forklare hende, at hun ikke længere skulle se Lillian. Lederen blev af-

tvunget sandheden, selvom det ikke er tilladt at oplyse. Resultatet var kun et yderligere angreb:

- Det er jo jer, der har slidt Lillian ned. Man smider da ikke guld på gaden, indvendte Ina.

Det lykkedes efterfølgende Ina at skabe kontakt til Lillian, i hvilket øjeblik de aftalte et rendezvous. Over en kop kaffe kunne Ina redegøre for, at bostedet (dvs. Lillians – tidligere – nærmeste leder) havde haft en samtale med hendes sagsbehandler og Ina selv. Der blev lagt op til, at en af Lillians eks-kollegaer skulle have ansvaret for Ina, men den ide blev skudt ned:

- Det kun Lillian, jeg har tillid til, fastslog Ina. Det blev igen forklaret, at Lillian ikke vendte tilbage til bostedet, som kunne byde på andre ansvarlige pædagoger.

Nu brød sagsbehandleren ind:

- Det er vi sikre på er korrekt, men vi ønsker at fortsætte samarbejdet med Lillian, fordi hun og Ina har opbygget det nødvendige tillidsforhold. Hvis det betyder, at vi må hyre Lillian som konsulent parallelt med et eventuelt nyt job, så gør vi det!

Det var uventede toner i ørene på Lillians leder fra en kommunal sagsbehandler, der ellers sloges hårdt for ikke at betale en krone for meget til de unges udvikling.

Lillian slubrede kaffe og historie i sig! Men hendes arbejdssituation er stadig åben, og der er rigtig mange usikkerhedsmomenter ved at påtage sig en funktion som konsulent – trods de mange smukke roser. Lysten til fortsat at støtte Ina mangler bestemt heller ikke.

Det skal til sidst pointeres, at Inas kærlighedserklæring bestemt ikke står alene i forhold til de tilkendegivelser, Lillian har fået gennem tiden af såvel kollegaer som ‘de unge’, men når selv en kommunal sagsbehandler, der økonomisk er bundet på hænder og fødder med kynismens bånd, melder sig klar til at hyre hende som konsulent så er det, fordi Lillian dur! *Reno*

11. september 2015:
kl. 14.30 - 17.30

**Demonstration – fordi
fred er et bedre svar
end krig**

Rådhuspladsen,
København

11. september 2001 blev signalet til permanent "Krig mod terror"

Den globale krig mod terror har myrdet mange millioner, herunder mindst fire millioner muslimer.

Krigen mod terror har til i dag kostet USA's skatteborgere ca. 7.500 mia. kr.

Før valget i foråret mente krigsminister Nicolai Wammen, at bombningerne mod Islamisk Stat i Irak nok vil blive ca. fire gange så dyre som oprindeligt anslået – i alt ca. 500 mio. Nu siger mekanikerne fra på grund af arbejdspris, og flyene slår revner.

Man fristes til at tro, at udmeldingerne er timet med beslutningen om at købe nye kampfly.

Mere krig og angrebsvåben koster kassen, de svageste betaler

Danmark har brugt mindst 30 milliarder på krigene efter 11. september og kastet over 1300 bomber i Libyen og mod IS i Irak.

Hvis ikke det forhindres, vil regeringen snart afgive ordrer på krigsfly for over 30 milliarder kr., alene i indkøbspris.

Det skal betales af vores lommer! For at klare udgifterne planlægger Løkke-regeringen at fortsætte besparelserne med nedskæringer på dagpenge, flygtninge og kontanthjælp.

Imens medfører krigene ufattelige ødelæggelser af samfundsstrukturer, land-områder og miljø.

Sandheden skal frem, og krigsforbryderne straffes

Irak-kommissionen er blevet nedlagt. Men de amerikanske efterretningstjenesters vurdering viser tydeligt, at beslutningen om at gå i krig var truffet, før man gik på jagt efter en begrundelse.

Kommissionen må genoprettes, og krigsforbryderne stilles til ansvar!

Økonomisk globalisering og militarisme er to parallelle processer for et totalt verdensherredømme

I Bush-doktrinen fra september 2002 siges det meget direkte, at USA's nationale sikkerhedsinteresser består i fri adgang til det globale marked. Verdensbanken og den Internationale Valutafonds gennemførelse af den nyliberalistiske markedsøkonomi gøres lig med "fredsbevarende" indsats.

EU arbejder for en militarisering af Europa og for en underskrevet TTIP-aftale med USA, som endegyldigt skal cementere de multinationale firmaers indflydelse og magt over de nationale parlamenter.

NATO opruster mod Rusland, i Ukraine, de baltiske lande, Polen og Norden, en udvikling, der kan føre til en ny verdenskrig.

Nej til dansk krigsdeltagelse

Nej tak til nye kampfly

Sandheden skal frem – Genopret de
sociale ydelser

Danmark UD af EU – Danmark UD
af NATO – Nej til TTIP

Nej til dansk krigsdeltagelse – Nej tak til nye kampfly Fred er et bedre svar end krig

Både Lizette Lassen med Fri Galaxe (i midten) og Annisette Koppel og Savage Rose spiller 11. september på Rådhuspladsen i København

Musik:

Savage Rose - Hakan
Vreskala (Tyrkiet) - David
Rovics (US) - Kristian
Svensson (Sverige) - Fri
Galaxe

Terrorkrigen har dræbt mindst 4 millioner

En undersøgelse, der blev offentliggjort tidligere dette år viste, at det chokerende dødstal for USA's 'Krig mod terror' siden terrorangrebene den 11. september er to millioner, men det virkelige antal døde kan være højere endnu.

Undersøgelsen, der blev lavet af en forskergruppe som omfattede nogle vindere af nobelprisen, blev offentliggjort i marts af Læger for Social Ansvar PSR (Physicians for Social Responsibility) fastslog, at mindst 1.3 millioner er døde som følge af krig siden 11. september 2001, men det reelle tal kan snarere være 2 millioner.

Undersøgelsen var et forsøg på 'at lukke hullerne' i den eksisterende forskning – indbefattet undersøgelser som Iraq Body Count, som anslår antallet af døde som følge af vold i dette land til at være omkring 219.000 siden 2003. Det er tal baseret på medieoplysninger i perioden.

Lægerne bag undersøgelsen roste også en kontroversiel rapport i det lægevidenskabelige tidsskrift The Lancet, der anslår antallet af ofre til at være langt højere end Iraq Body Count, nærmere ved 1 million døde. Udover krigen i Irak har undersøgelsen fra Læger for Socialt Ansvar (PSR) også opgjort tal for yderligere ofre fra andre lande, hvor USA har ført krig.

"Her tilføjer undersøgelsen fra PSR mindst 220.000 i Afghanistan og 80.000 i Pakistan, dræbt som direkte eller indirekte følge af de amerikanske anførte krige: et 'forsigtigt' skøn på 1.3 millioner dræbte i alt. Det reelle tal kan nemt overstige 2 millioner."

Det konstaterer den kritiske journalist Nafeez Ahmed. Og selv disse tal kan stadig undervurdere virkelige dødstal, siger han. For disse undersøgelser rede-

gør alene for ofrene for voldelig konflikt, men ikke de mange flere, som dør af krigsødelæggelserne på den helt grundlæggende infrastruktur, fra veje til gårde og hospitaler – for ikke at nævne ødelæggende sanktioner, som dem der gennemførtes mod Irak efter den første Golfkrig i 1991.

Nafeez Ahmed fortsætter:

"Ubestridte tal fra FN viser at 1.7 millioner civile irakere døde som følge af Vestens brutale sanktionsregimente, halvdelen var børn.

Tilsvarende tal for Afghanistan, konstaterer Ahmed, kunne bringe tallet op på 4 millioner eller mere.

Som Ahmed understreger i sin artikel var hovedparten af dem, som er dræbt og som har lidt mest fra disse krige, statistisk set, muslimer – i stærk kontrast til den udbredte opfattelse, at de radikale islamistiske terrorister er den mest morderiske gruppe i Mellemøsten.

Det ser snarere ud til, at amerikansk militær er de største dræbere, og at dødstallet ligner noget i retning af et religiøst folkekræb.

I 2009 skrev Stephen M. Walt, en professor i international politik ved Harvard, i Foreign Policy:

"Hvor mange muslimer har USA dræbt i de sidste tredivende år, og hvor mange amerikanere er blevet dræbt af muslimer? At komme med et præcist svar på dette spørgsmål er sikkert umuligt, men det er heller ikke nødvendigt, for alene de grove tal udviser et skærende misforhold."

Eller, som Ben Affleck sagde så fyndigt til Bill Maher sidste år: "Vi har dræbt flere muslimer end de har dræbt af os, rigtig mange gange."

Grækenland: Venstrekræfterne må skabe en folkefront imod EU

Af Stavros Mavroudeas

Hvilken vej må venstrekræfterne i Grækenland gå for at udvikle modstanden og fastholde det græske nej til EU's reformer og nedskæringsprogram, som SYRIZA-regeringen nu er i færd med at gennemføre?

I en analyse af den dramatiske udvikling i Grækenland opfordrer økonomiprofessoren Stavros Mavroudeas til, at der skabes en folkefront – en folkebevægelse mod EU – ledet af venstrekræfter. Her oversættes sidste del af analysen. Mavroudeas er professor i politisk økonomi ved det økonomiske fakultet på Makedoniens Universitet.

SYRIZA har forrådt det græske folks overvældende nej ved folkeafstemningen og underskrevet trojkaens tredje nedskærings- og spareprogram.

De nye nedskæringsreformtiltag indebærer en voldsom uddybning af recessionen og er dybt arbejderfjendske. De koster mere end 13 milliarder euro bare for perioden 2015-16, hvilket vil forværre krisen i den græske økonomi. De vil endvidere blive betalt af arbejderbefolkningen og de lavere mellemlag.

Alexis Tsipras giver hånd til lederen af Nyt Demokrati Evangelos Meimarakis

Grækenland: Ud af EU

Mange andre strukturreformer til gavn for kapitalen følger med (dvs. massefyringer og halvautomatiske mekanismer til nye beskæringer, hvis de offentlige budgetter ikke overholdes).

Det nye tredje nedskærings- og omstrukturingsprogram vil skubbe den græske økonomi og det græske samfund hen imod yderligere fattigdom og balkanisering. Og reformerne vil helt afgjort udløse folkelig uro, som det allerede viser sig med de nuværende

folkelige protester (mod låneaftalen og SYRIZA-regeringens kapitulation, o.a.).

Denne dybt alvorlige situation er en voldsom udfordring for den græske venstrefløj.

SYRIZA-regeringens venstrefløj er slået ind på en ufrugtbar bane. De stemte imod aftalen, men støtter regeringen og afviser at bryde med partiet. Dette vil udsætte dem for den folkelige vrede som villige eller modstræbende medskyldige i den voksende elendighed.

Den anden ufrugtbare kurs er den, som KKE (det revisionistiske Grækenlands Kommunistiske Parti, o.a.) anviser. Det prædiker indførelse af socialisme som en løsning på alt, samtidig med at det anerkender, at dette ikke står på dagsordenen for nærværende. Samtidig afviser de at føre kamp mod EU, fordi de ser dette som en inter-kapitalistisk antagonisme (altså som en modsætning mellem et kapitalistisk EU og et kapitalistisk Grækenland, o.a.).

Denne position fremmedgør partiet fra de menige kommunister og fra den

Græske marxist-leninister om den ny gælds aftale

Den centrale parole for den græske arbejderklassen og folkets kamp i dag kan ikke være andet end øjeblikkelig udtræden af EU-ØMU-eurozonen, siger denne udtalelse fra Bevægelsen til Genopbygning af Grækenlands Kommunistiske Parti (1918-55). Anasintaxi er det græske medlem af Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer, IKM-LPO/CIPOML.

- Brutal og barbarisk nedtrampen af landets nationale suverænitet fra EU-imperialisternes side!

- Det græske folk kastes i voldelig slaveri med hjælp fra den underda-

nige borgerklasse og dens partier (storborgerlige, reformistiske, fascistiske)!

Den nye gælds aftale er en fuldstændig kapitulation for den fascistiske afpresning fra repræsentanterne for EU (primært Tyskland og dets satellit-stater) og er i total modstrid med det græske folks vilje som udtrykt med det klare nej ved den nylige folkeafstemning i forhold til det for landet skadelige medlemskab af eurozonen.

Det må noteres, at der var planer og stadig lægges planer fra EU-imperialistene om at fjerne den valgte regering og erstatte den med en anden uden valg, sådan som det var tilfældet med regeringen, der blev ledt af den tidligere topfinansmand Papadimos i 2011.

Nedskæringer har ingen fædre og mødre

arbejdende befolkning, fordi den ikke giver nogen løsning på de umiddelbare problemer for folket og ikke tilbyder et overgangsprogram for social forandring.

Hvis disse to blindgyder fastholdes, vil der kun være det ekstreme højre tilbage til at opfange den folkelige utilfredshed og vrede mod EU og dens spareregimente.

Det er af overvældende betydning for venstrefløjen ikke at overlade en åben bane til det ekstreme højre, sådan som det er sket i Vesteuropa (*med de 'populistiske' højrebevægelser, som har opsuget EU-modstanden, o.a.*).

En folkefront imod EU ledet fra venstre bør organiseres som en helt påtrængende opgave. Denne må omfatte politiske kræfter og folkelige græsrodsbevægelser og -organisationer, bekæmpe nedskærings- og sparepolitikken og slås for Grækenlands fuldstændige udtræden af EU. Det vil sige for et folkeligt Grexit, som betyder at forlade unionen og alle dens strukturer, og ikke bare den mone-tære union.

Det er de uafhængige og militante venstrekræfters og de kæmpende faglige kræfters opgave at få oprettet denne front.

Den eneste vej frem for arbejderklassen og folket er klassekampen mod den imperialistiske intervention i landets indre anliggender og mod de nye rå, barbariske og antifolkelige pålæg. Samtidig må planerne om at danne en regering uden valg, som er et klart fascistisk grundlovsbrud, forhindres.

Den centrale parole for denne kamp kan ikke være andet end **øjeblikkelig udtræden af EU-ØMU-eurozonen.**

Bevægelsen til genopbygning af KKE (1918-1955)

I disse uger aftales der kommunale budgetter. Vi ved allerede, at det bliver minusbudgetter med minusvækst i den offentlige velfærd.

Minus er et andet ord for nedskæringer. Det lyder ikke engang pænere. Nu kan man så blive et "minusbarn", når der bliver skåret på ansatte og budgetter på skoler og daginstitutioner. Eller en "minusvoksen" som fyret sosuhjælper og servicearbejder. Eller måske en minus-minus-gammel, som visitationen har kasseret fra at få hjemmehjælp eller efterbehandling fra hospital.

Minusvækst og nedskæringer har ingen ansvarlige politikere som fædre og mødre. Når de selv skal sige det. Det er altid de andres skyld.

De fører kun *nødvendighedens politik*.

Kommunalpolitikerne følger bare beslutningerne fra Kommunernes Landsforening, KL, der sætter rammerne for økonomien. KL bøjer sig for regeringsdiktatet om nedskæringsforlig. Mod deres vilje! Det er ikke deres ansvar, at der må skæres ned! Hvis er det så?

Er det Løkke-regeringens ansvar, at kommuner og regioner må skære ned på børn, sundhed og ældre? Nej, siger regeringen, de vil det modsatte og hæfter ikke for kommunale og regionale nedskæringer.

Og Løkke-regeringen bliver alligevel nødt til at lave en minusfinanslov med minusvækst, altså nedskæringer i den offentlige velfærd.

Regeringen har lavet et kasseeftersyn, talt alle byttepenge og boner op. Der mangler penge i kassen. Thorning-regeringen har lige præcis brugt de penge, regeringen skulle have brugt. Så det er ikke deres ansvar, at det bliver en nedskæringsfinanslov. Siger de.

De penge, regeringen fandt ved kasseeftersynet, var allerede øremærket.

En kuvert stod der 30 milliarder kr. til nye kampfly på. Der var en med XX milliarder til topskattelettelser og lettelser til erhvervslivet. En med XX milliarder til forlænget krigsindsats i Irak og Syrien. En med XX millioner til flere

Dorte Grenaa
på KPnetBlogs

våben og våbentræning til politiet, XX millioner til mere overvågning. Der er kun lige råd til det allermest nødvendige. Siger Løkkes V(DF)-regering.

Hvis hverken den nuværende eller den tidligere regering er ansvarlige for den økonomiske politik, de selv fører, hvem er så?

Dansk Arbejdsgiverforening, DA, giver deres bud i programerklæringen *"Veje til øget vækst og beskæftigelse"*, som regeringen har taget til sig. De ansvarlige er simpelthen ingen – det er *nødvendighedens politik*.

Det er nødvendigt, siger DA, at de kommende reformer – af dagpenge, kontanthjælp, førtidspension, af hele raden rundt – sikrer, at mindst 80.000 mennesker flere ikke længere kan modtage offentlige ydelser. Ud over alle de hundredtusinder, der er og bliver ramt af de tidligere nyliberale reformer.

Det er simpelthen bare helt nødvendigt for at overholde EU's budgetkrav. Det er nødvendigt for at overholde EU's krav om, at en langt mindre del af de offentlige udgifter går til sociale ydelser, end de gør i dag. Siger DA og regeringen.

Men hvem er nødvendighedens politik egentlig nødvendig for? Er det så ikke mere nødvendigt helt at komme ud af EU?

I modstanden mod den asociale nedskæringspolitik, mod de nyliberale reformer, mod kommunalbudgetter og finanslov må de ansvarlige trækkes frem, kaldes ved deres rette navn og stilles til ansvar.

Det må siges højt og alle vegne, at V(DF)-regeringen sammen med Dansk Arbejdsgiverforening og de øvrige EU-partier kører efter en samlet plan, der skal strømlinje et nyliberalt Danmark til fyldt medlem i Europas Forenede stater i 2025.

Nødvendighedens politik er *modstandens politik!*

Tyrkiet afblæser våbenhvile med PKK:

Erklærer 'krig mod IS' - men angriber Syrien, kurdere og venstreorienterede

Tyrkiet er gået i krig mod PKK og dermed mod den kurdiske modstand mod Islamisk Stat. Erdogan er samtidig i færd med at besætte syrisk territorium i grænselandet omkring den kurdiske helteby Kobane. Der skal der oprettes en såkaldt bufferzone. Dette fremstilles som om Tyrkiet nu går i krig mod Islamisk Stat, som det hidtil i praksis har støttet på mange måder - og fortsat vil gøre det ved at føre krig mod IS' vigtigste fjender.

Efter den blodige fascistiske massakre den 20. juli i byen Suroc ved grænsen til Syrien, hvor 32 unge socialister blev dræbt, var det ikke længere muligt for den tyrkiske præsident Erdogan at fortsætte sin hidtidige politik med støtte til Islamisk Stat og opbakning til islamisternes krig mod Assad-styret i Syrien - og samtidig med front mod den kurdiske modstandskamp mod IS.

De internationale medier har vidt og bredt fortalt, at Tyrkiet nu har ændret politik og har tilsluttet sig 'krigen mod IS'. Der er rapporteret om træfninger mellem tyrkiske soldater og IS-krigere og om tyrkiske flyangreb på IS-mål i Syrien fra tyrkisk lufterum. Ikke mindst

har USA fået tilladelse til at bruge en tyrkisk militærflåde til bombetogterne mod IS og mål i Syrien.

Det er ikke slået nær så stort op, at Erdogan i samme moment har afblæst den våbenhvile med PKK og kurderne, der har eksisteret siden 2012. Tyrkiske kampfly har igen bombet PKK-baser i Nordirak, hvor PKK-soldater er forlagt.

Samtidig har Erdogan indledt en arresteringsbølge med over 500 pågrebne over hele Tyrkiet, som ifølge de internationale mediers overskrifter har været rettet mod IS-sympatisører. Reelt har den især rettet sig mod kurdere og medlemmer af venstreorienterede organisationer, som støtter den kurdiske frihedskamp - og derfor ligesom PKK af Erdogan-regeringen betegnes som 'terrorister'.

Tyrkiets rolle i Syrien-krigen

Erdogan og hans regering har været en hovedstøtte for 'oprøret' mod den syriske præsident Assad. Den har direkte opflammet 'borgerkrigen' og de såkaldte 'oprørere', indbefattet Isla-

misk Stat - herunder tilladt titusinder af islamistiske krigere fra alle mulige lande at passere uhindret gennem Tyrkiet og frem og tilbage over grænsen til Syrien.

Uden Tyrkiet - sammen med støtten fra andre reaktionære islamistiske stater og fra Vesten - havde det væbnede 'oprør' mod Assad-styret ikke været muligt. Dermed ville ødelæggelsen af Syrien, den flygtningestrømmene og den humanitære katastrofe være undgået.

Islamisk Stat har vokset sig stærkt i kraft af denne støtte fra Vesten, Tyrkiet og de mest kulsorte arabiske stater. Men den amerikanske præsident erklærede 'krig mod IS' oven på en række videofilmede henrettelser og indledte luftbombardementer mod militsen i Irak og Syrien.

Som bekendt er Danmark med i denne krig og har gennemført en lang række bombetogter, foreløbig begrænset til Irak. V(DF)-regeringen har meddelt den overvejer også at bombe i Syrien. Under krigen mod Libyen stod Danmark for ikke mindre end 17 procent af de samlede bombardementer.

Erdogan og NATO-medlemmet Tyrkiet ville ikke i krig mod IS. Det erklærede, at landet kun ville støtte denne krig, såfremt målet var at vælte Assad-styret. Den tyrkiske regering støttede heller ikke kampen for befrielse af Kobane, men lagde hindringer i vejen for den kurdiske modstand mod IS.

Nu skulle Tyrkiet angiveligt være gået med i kampen mod IS - men fører samtidig krig mod PKK og den kurdiske frihedskamp og mod Assad-regimet. En krig på tre fronter - hvor hovedfjenden ikke er IS.

Bufferzone - besættelse af del af Syrien

Den tyrkiske udenrigsminister Mevlut Cavusoglu erklærede i forbindelse med angrebene mod luftangrebene mod IS i

Syrien og mod PKK i Nordirak, at Tyrkiet vil etablere en sikkerhedszone, en såkaldt bufferzone i Nordsyrien, som IS skal fordrives fra. Det vil sige militært besætte en del af nabolandet.

Derfra vil Tyrkiet også få nye muligheder for at kontrollere og bekæmpe den demokratiske kurdiske modstandsbevægelse i det nordlige Syrien, der har kæmpet mod IS på jorden og som med store omkostninger befriede den IS-besatte by Kobane.

Det er utænkeligt, at NATO-landet Tyrkiets samtidige krig mod PKK, Assad og IS ikke skulle være aftalt med USA, der omfatter en besættelse af syrisk territorium, ikke skulle være aftalt med USA.

Planerne om at Tyrkiet ville lave en sikkerhedszone har længe været rygter. Det er muligvis en del af prisen for at USA kan bruge den tyrkiske luftbase. Tyrkiske regeringskilder har også til tyrkiske medier sagt, at der er enighed om etablering af en flyforbuds-zone mod Bashar al-Assads luftvåben. Dette benægtes af Pentagon.

Stærk folkelig modstand i Tyrkiet

I Tyrkiet selv er der en meget stærk modstand mod den autoritære Erdogan's politik overfor kurderne og over for nabolandet Syrien. Den har gjort Tyrkiet til reel krigsdeltager og medansvarlig for det syriske slagtehus.

Det har givet store flygtningestrømme til Tyrkiet og medført krigshandlinger, terrorangreb og attentater inden for de tyrkiske grænser.

Denne modstand bidrog til, at hans konservative islamiske parti mistede sit flertal ved parlamentsvalget. Der forhandles fortsat om at sammensætte en ny regering, der inddrager et parti, der har været kritisk mod denne politik.

Arrestationsbølgen mod kurdiske og venstrefløjsaktivister, ophævelsen af våbenhvilen med PKK og den optrappede krig mod kurderne og Assad-styret under påskud af krig mod Islamisk Stat vil ikke gøre oppositionen og vreden mindre.

USA optrapper krig i Syrien: Klar til at bombe Assad-styrets tropper

Officielt bomber USA i Syrien og Irak for at bekæmpe terroristerne i Islamisk Stat, men bagved ligger USA mål om at afsætte den nuværende regering i Syrien under Bashar al-Assad. En talsmand for USA's regering har meddelt, at bliver de amerikansk træned 'oprørere' angrebet af syrisk militær, vil USA beskytte dem med luftangreb.

USA startede i foråret en udvidelse af sit program for træning af såkaldt moderate oprørere, hvor 5.400 syrere om året skulle trænes til kamp mod Islamisk Stat. Træningen foregår i Tyrkiet og Jordan i samarbejde med bl.a. Saudi Arabien og Qatar.

I den første periode af borgerkrigen i Syrien støttede og træned vestlige lande fra 2012 'oprørerne' til kamp mod Assad som en del af Den Fri Syriske Hær. Nu bliver de officielt trænet til at gå til kamp mod IS.

Store grupper af disse 'moderate oprørere', er kendt for efterfølgende at have tilsluttet sig Islamisk Stat eller andre terrorgrupper.

Den amerikansk ledte krigskampagne i Syrien og Irak benytter sig af IS's til-

Amerikansk militær træner syriske kampgrupper

stedeværelse i regionen på flere måder. Islamisk Stats terror skaber kaos og frygt og bliver på den måde et alibi for USA til at gribe ind.

Nu vil de kommende og sandsynlige sammenstød mellem de amerikansk træned grupper og Assad-regeringens militær også kunne bruges som anledning til at genoptage de direkte kampe mod syriske tropper og derved mod Assad-styret - nu ikke kun på landjorden, men også med bombardementer.

Et lignende dobbeltspil gennemføres af Tyrkiet. Her bakker NATO op om de tyrkiske bombardementer mod de

kurdiske modstandsgrupper, der modigt forsvarer sig mod Islamisk Stat. Tyrkiske fly angriber IS, men de fleste og mest omfattende af deres missioner er vendt mod kurderne. Påskuddet for NATO's støtte er her, at PKK har udført terroraktioner mod Tyrkiet.

Da det nye træningsprogram startede i maj 2015 udtalte den amerikanske talsmand general Martin Dempsey, at selv om man følte et vist ansvar i forhold til at beskytte kampgrupperne, havde man ikke taget stilling til hvad man ville gøre i en eventuel konfrontation med Assads tropper. Den beslutning har præsident Obama taget nu.

Arbejderpartiet EMEP om massakren i Suruc

Konsekvenserne af videreførelsen af AKP-regeringens udenrigspolitik er blevet massakrer.

Mens der ikke er kastet lys over eksplosionerne i Reyhanli og Antep, så vi en generalprøve på en massakre i Diyarbakir under valgkampen, og de virkelige skyldige er endnu ikke blevet bragt for retten.

20. juli var vi vidner til en anden massakre i et bombeangreb, denne gang mod unge i Suruc (Note 1), som var ved at lave en erklæring til pressen på deres vej til Kobane for at hjælpe med genopbygningen. Billederne fra massakren, hvor 30 mennesker døde og mere end 70 blev såret, viser voldens omfang.

I betragtning af at de unge blev fulgt af politiet på deres vej, er det tankevæk-

kende, at de blev ramt af et sådant angreb.

AKP's Mellemøsten-politik har været sådan i årevis: våben fundet i en lastbil i Adana skjult under medicinforsyninger, og retsforfølgelse af dem, der afslørede det, den årelange afvisning af at betegne IS eller samarbejde med dem som 'terrorisme' – alt dette har ført IS' terror ind over Tyrkiets grænser.

Præsident Tayyip Erdogan og kapitalens AKP-regering er ansvarlige for denne massakre, da de fortsat retter skytset mod det kurdiske folk og YPG i deres offentlige taler. Men det kurdiske

folk, som AKP retter skytset mod på trods af massakren i Kobane, har allerede betalt en pris – og gik til modstand og fordrev IS fra Kobane.

Note 1

Suruc er en lille by med kurdisk flertal 15 minutters kørsel fra grænsen til den kurdiske Kobane-region i Syrien.

Unge socialister ofre for Erdogan og IS

Målet for det fascistiske terrorattentat den 20. juli i grænsebyen Suruc var unge socialister, alle omkring 20 år, som var kommet fra Istanbul for at medvirke til genopbygningen af Kobane. De var netop ved at afholde et offentligt møde og en pressekonference, før de skulle drage til den ødelagte by. Det sammenlignes ikke uden grund med terrormassakren på Utøya for fire år siden.

En selvmordsbombe dræbte mandag mere end 30 unge socialister og sårede flere end 100 i den tyrkiske grænseby Suruc, ti kilometer fra Kobane i Nord-syrien, som af kurdiske frihedskæmpere blev tilbageerobret fra terrorgruppen Islamisk Stat.

Byen Kobane er et symbol på den kurdiske frihedskamp og modstand mod islamistisk terror.

De mere end 300 unge, der ville deltage i genopbygningsarbejdet, kom fra Sammenslutningen af socialistiske ungdomsorganisationer (SGDF), som er ungdomsorganisationen for det tyrkiske De Undertrykte Socialistiske

Parti (ESP). Partiet og ungdomsorganisationen har været meget aktive i støtten til Kobane og i kritikken af den tyrkiske præsident Erdogan for at tillade og støtte IS.

Terrorangrebet udløste straks demonstrationer mod IS i mange byer i Tyrkiet. Erdogan og hans islamistiske regeringsparti AKP blev fordømt for medansvar for terrorangrebet, der angiveligt blev udløst af en IS-sympatisør, som var til stede på det offentlige møde ved Amara-kulturcentret.

IS har erklæret at ville tage Kobane tilbage og har i juni måned rettet en række nye angreb mod byen. Terroren i Suruc er den første store terrorhandling på tyrkisk jord, som tilskrives IS.

Et hovedmål for Erdogans politik i forhold til nabolandet Syrien er at få

væltet landets præsident Assad. Den tyrkiske regering har siden starten på den vestligt støttede 'borgerkrig' tilladt angreb fra Tyrkiet og våbentransporter fra 'oprørsgrupperne' mod Assad.

Da Vesten erklærede 'krig mod IS', nægtede Erdogan at deltage, medmindre den også havde som målsætning at fjerne Assad. Under IS' belejring af Kobane lagde Erdogan-regimet hindringer i vejen for støtte og undsætning til den belejrede by. Erdogan anklages for i hemmelighed at have fortsat støtten til IS.

Den autoritære Erdogan og hans parti led et større valgnederlag i juni, og der foregår forhandlinger om en ny regering. AKP mistede sit flertal til partier, der har angrebet Erdogans Syrien-politik, ikke mindst for at udsætte Tyrkiet for risiko for terrorangreb.

Terrorattentatet mod de unge socialister sammenlignes mange steder med Breiviks fascistiske terrorattentat mod en socialdemokratisk ungdomslejr på Utøya i Norge. Det er ikke uden grund.

Trident Juncture 2015:

NATO's udrykningsstyrke træner i 'fuld skala'-krig

NATO-topmødet i Wales i 2014 lagde en plan for oprustning og krigsforberedelser på to fronter, dels mod Rusland og dels mod Mellemøsten/Afrika. NATO's udrykningsstyrke blev opgraderet med en særlig fortrop på 5.000 mand. Nu skal disse brandkorps testes i den største militærøvelse siden murens fald.

Fra d. 28. september til d. 6. november afholder NATO militærøvelsen Trident Juncture 2015. Omkring 36.000 mand vil indgå, og både landtropper, marine, flyvevåben, specialtropper, efterretningsvæsen, overvågningsenheder mm vil deltage.

Der bliver tale om en øvelse i 'fuld skala'-krig, hvor NATO's reaktionsstyrke (Response Force – NRF) på 30.000 mand og den særlige Very High Readiness Joint Task Force (VJTF) på 5-7.000 mand skal øve og fremvise sin styrke.

VJTF ledes af en tysk general, og omkring halvdelen af styrken er tyske soldater.

Nedkæmpelse af guerillahær, kemisk krigsførelse og krisehåndtering

Udrykningsstyrkerne skal gennemføre et angreb på et fiktivt land på Afrikas Horn og skal bl.a. møde en guerillahær, træne kemisk krigsførelse og håndtere sultkriser og forflytning af befolkningsgrupper.

Ifølge NATO skal der bygges videre på erfaringer fra bl.a. Afghanistan, Kosovo og Ukraine.

Øvelsen retter sig mod NATO's øst- og sydflanke. Den vil udgå fra Spanien, Italien og Portugal og vil således rette sig bredt mod NATO's aktuelle interesseområder for aggression - Rusland, Mellemøsten og det nordlige Afrika.

"Vi kan ikke vælge enten den østlige trussel eller den sydlige trussel, vi er

nødt til at træne i forhold til dem begge," udtaler general Hans-Lothar Domrose, der er leder af NATO's kommando i Brunssum i Holland, om øvelsen.

Udrykningsstyrke

NATO's udrykningsstyrke blev oprettet i 2003 i perioden umiddelbart efter murens fald, hvor NATO lagde sin nye strategi fra 'forsvarsalliance' til aggressiv imperialistisk krigsalliance med hele verden som sit operationsområde.

USA's magt i områder med katastrofe og deraf følgende ustabilitet og mulige uroligheder.

NRF har ifølge Wikipedia frem til 1. januar kun været i brug fire gange:

- Ved De Olympiske Lege i Athen 2004
- Ved præsidentvalget i Afghanistan 2004
- Efter orkanen Katrina
- Efter jordskælv i Pakistan 2006

**Forbyd atomvåben!
Stop NATO!**

Udrykningsstyrken opererer til lands, til vands og i luften. Dens officielle formål er:

- Hurtig udsendelse i NATO-missioner
- Krisemanagement
- Som fortrop for andre hærenheder
- 'Fredsbevarende' operationer
- 'Katastrofehjælp'
- Beskyttelse af kritisk infrastruktur

Funktionen minder på mange punkter om EU's militær- og politistyrke Eurogendfor.

Det fremgår tydeligt, at det både drejer sig om en styrke, der kan sættes ind som fortrop i både krigsangreb, ved oprør og kriser og kan bruges til at sikre

På topmødet i Wales september 2014 blev strategien med offensiv på to fronter lagt fast: optrapning mod Rusland og mod 'ekstremismen' i Mellemøsten og Afrika. Den påståede aggression fra Ruslands side skal retfærdiggøre NATO's offensiv på den front, mens terror fra ISIL skal retfærdiggøre indblanding og krig i Mellemøsten og Afrika.

På NATO-mødet havde EU en selvstændig repræsentation, og ligeledes deltog ikke-NATO-medlemmer som Ukraine og Finland, der er NATO-partnerskabsmedlemmer.

- og ekstra hurtig udrykning

På topmødet blev det besluttet at udvide udrykningsstyrken med specialenheden Very High Readiness Joint Task Force (VJTF). Det er en superhurtig multinational udrykningsstyrke, der skal sættes ind, 'hvis NATO's suverænitet er truet'

– en styrke på 5-7.000 mand understøttet af flyvevåben, marine- og specialtropper. Den kan sættes ind ved 'det første tegn på krise og mulige trusler'.

Integrationsenheder, der skal sikre hurtig respons og alarmere enheden, er oprettet i Bulgarien, Estland, Letland, Polen og Rumænien.

Disse udrykningsstyrker er allerede testet i øvelser i løbet af året, men med øvelsen Trident Juncture tager man den helt store tur.

Uanset på hvilken af NATO's flanker der opstår 'udfordringer', skal den hurtige udrykningsstyrke kunne være på plads i løbet af to dage.

Både Sverige, Finland og Ukraine deltog på den seneste store øvelse for NATO's reaktionsstyrke, "Steadfast Jazz" i 2013.

33 lande deltager i øvelsen: 28 NATO-medlemmer og fem ikke-medlemmer, bl.a. Sverige. EU og Den Afrikanske Union.

Atomvåben i Europa

Mens EU's 'udenrigschef' Federica Mogherini hylder USA's atomaftale med Iran – et land, der ikke besidder atomvåben og har underskrevet traktaten om ikke-spredning af kernevåben – er Europa spækket med atomvåben.

Atomvåben er en del af krigens værktøjskasse for NATO.

I sidste uge annoncerede USA, at de har lanceret en ny taktisk atombombe, B-61-12. Den skal i 2020 afløse B-61. Bomberne har hver især en sprængkraft fire gange så stor som Hiroshima-bomben, men betegnes af USA som 'små og harmløse for civilbefolkningen'.

Italien, hvor Trident Juncture bl.a. finder sted, er det NATO-land, der huser flest atomvåben på sit territorium. De befinder sig på luftbaserne Aviani og Ghedi Torre, der har været vigtige brohoveder under en række krigsmissioner fra NATO's bombardement af Serbien, krigen i Afghanistan, Irak-krigen og bombardementerne af Libyen.

Sidste år holdt NATO atom-øvelsen

"Steadfast Noon", hvor man trænede i brugen af B-61-bomberne. Her deltog også Polen.

I Mellemøsten findes atomvåben i Israel, der ikke har underskrevet den internationale ikke-spredningsaftale om begrænsning og destruktion af atomvåben. Desuden har USA indgået en aftale med Saudi-Arabien, Bahrain og De Forenede Arabiske Emirater om atomteknologi, der vil gøre disse lande i stand til at fremstille atomvåben.

Ukraine har i øvrigt tilbudt sig som base for NATO-atomkrydsermissiler, våben, der ikke har fandtes i Europa siden 1990'erne.

Desuden findes atomvåben i Tyskland, Holland, Belgien og Tyrkiet.

"NEJ til NATO" i Spanien, Portugal og Italien

I alle de tre lande, hvor NATO-øvelsen Trident Juncture skal foregå, har antikrigsbevægelsen i de seneste år gennemført protester mod NATO-medlemskabet og NATO-baserne.

I Spanien er der i juli måned i år foregået en debat i parlamentet om Spaniens forsvarsaftale med USA og deres brug af militærbasen Morón i det sydlige Spanien.

Basen skal udgøre et brohoved til USA's beherskelse af Mellemøsten, Middelhavsområdet og Afrika og gøres til permanent base for AFRICOM. Det er et af de vigtigste steder i Europa for USA's strategiske kontrol.

Morón befinder sig netop ved Gibraltarstrædet, hvor Trident Juncture skal finde sted.

Demonstrationerne mod NATO-basen går under paroler som 'Nej til NATO', 'Nej til NATO-baser' og 'Nej til at være en amerikansk koloni'.

I Italien er der bl.a. en protestbevægelse mod satellitkommunikationssystemer (MUOS) opstillet til brug for den amerikanske flåde.

Og der er ligeledes protester mod militærbaser og øvelsesområder på

Sardinien, der optager en tredjedel af hele øens areal. De bruges intenst af våbenindustri og militær til at afprøve nye våben, ammunition og til destruktion af gammelt udstyr. Det betyder en voldsom forurening af det naturskønne område med giftige kemikalier som cadmium, bly, napalm, benzen og radioaktivt materiale.

Der er høj forekomst af misdannelser hos dyr og mennesker, og langt flere tilfælde af leukæmi og andre kræfttyper end gennemsnitligt.

På Sardinien findes også verdens største luftbase for amerikanske militærfly, der retter sig mod Afrika og Mellemøsten. Den blev bl.a. anvendt under bombardementerne af Libyen.

Italien er blevet brugt af Israel som træningsområde for piloter, og i 2014 appellerede palæstinenserne i Gaza direkte til italienerne, som de også gjorde til andre lande, med ordene: "Hold op med at træne de piloter, der bomber os."

Den italienske støtte til Israels bombardementer faldt sammen med en levering af to italienske krigsfly, og sagen vakte stort røre i befolkningen. En stor demonstration vendte sig mod træningen af de israelske piloter, og 350 aktivister trængte ind på området.

Mobiliseringen førte faktisk til, at træningen af de israelske piloter blev stoppet.

I Portugal samlede antikrigsbevægelsen 30.000 mennesker i Lissabon under NATO's topmøde i 2010.

Danmark ud af NATO!

NATO er USA-imperialismens og dens allieredes væbnede gren, et undertrykkelses- og krigsinstrument på verdensplan, og NATO's oprustning og krigsforberedelser udgør en stor fare for verdensfreden.

I hvert medlemsland må vi tage spørgsmålet op om den konkrete oprustning og NATO-medlemskabet og på den måde bidrage til alliancens opløsning.

Sydafrikas metalarbejderforbund NUMSA: 'Vi har brug for et marxistisk-leninistisk fortropsparti og en fagbevægelse på klassekampens grund'

"Hvis ANC ikke leverer varen må I gøre med dem som I gjorde med apartheid-regimet.!"

Nelson Mandela på COSATUs ekstraordinære nationale kongres i 1993.

Bruddet mellem det sydafrikanske metalarbejderforbund NUMSA og den sydafrikanske faglige landsorganisation COSATU er nu uigenkaldeligt.

I juli i år besluttede COSATU at opretholde vedtagelsen af at ekskludere sit største enkeltforbund, fordi det forsværer principper som COSATU og regeringspartiet ANC har forladt. Metalarbejderne har fået nok af forræderiet fra ANC, SACP og COSATU-ledelsen.

20 år efter det fascistiske apartheidregime måtte bide i græsset, har det sorte flertal kun set meget lidt til økonomisk fremgang og den sociale retfærdighed, som var lovet i Frihedsskærteret.

På nogle områder er situationen blevet endnu værre end den var. Fattigdom, grov udbytning og en høj kriminalitetsrate præger dagens Syd-Afrika. I stedet for nationalisering af industrien som foreskrevet i Frihedsskærteret, er Syd-Afrika gået den modsatte vej.

Et tyndt lag af sorte kapitalister og småborgere er de eneste, som har hø-

stet økonomisk gevinst under det nye regime. De fungerer som stedfortrædere (kompradorborgerskab) for udenlandske monopoler og deres nyliberale agenda. De sydafrikanske arbejdere har dårligt set nogen bedring.

I hele denne periode har ANC (African National Congress), støttet af 'kommunistpartiet' SACP, regeret med et solidt vælgerflertal i ryggen.

En forrådt revolution

Det er ikke overraskende, at det er de mest klassebevidste sydafrikanske arbejdere, organiseret i metalarbejderforbundet National Union of Metal Workers in South Africa (NUMSA), som nu drager de politiske konsekvenser af den frustration, som har bygget sig op i løbet af to årtier med såkaldt sort flertalsstyre.

I foråret gennemførte NUMSA en socialismekonference med særdeles fremskredne perspektiver for, hvordan den nationaldemokratiske revolution i Syd-Afrika skal føres til ende.

NUMSA nøjes ikke med bare at være et klassebevidst fagforbund. De fokuserer desuden på betydningen af et marxist-leninistisk fortropsparti for arbejderklassen som politisk leder og ka-

talysator på vejen til et socialistisk Syd-Afrika, og ser at NUMSA kan spille en afgørende rolle som fødselshjælper for et parti, som består af de mest fremskredne og klassebevidste arbejdere i Syd-Afrika.

Af Netmagasinet Revolusjon, Norge

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen Facebook forum

Twitter @kpnetdk

Lyt til Oktober Radio på speaker

Deltag på kpnet.dk/blogs

*Tegn abonnement på månedsbladet
Kommunistisk Politik*

kontakt: kompol@apk2000.dk

NUMSA-medlemmer foran COSATU's kontorer 8. april 2014 kræver omstødelse af eksklusionen. Nu kæmper NUMSA for at opbygge en ny landsorganisation.

Socialismen er fremtiden – også for Danmark

Arbejderpartiet Kommunisternes 6. kongres besluttede at fortsætte diskussionen om, hvordan det socialistiske samfund skal se ud, som en bred og offentlig diskussion. Det vil blive det centrale tema på årets Novemberkonference den 7. november.

Arbejderpartiet Kommunisternes principprogram, der blev vedtaget på stiftelseskongressen i april 2000, hedder 'Manifestet for et socialistisk Danmark'.

Det er et program for forberedelsen af den socialistiske revolution i Danmark, forpligtende for APK som marxistisk-leninistisk kommunistisk parti. Det rummer principperne og de vigtigste retningslinjer for partiets arbejde, og det giver også et rids af det socialistiske samfund med retning mod kommunismen, som partiet kæmper for.

I modsætning til handlingsprogrammer for den daglige kamp under kapitalismen, som kan og må ændres med større skift i den internationale og nationale situation og ændringer af styrkeforholdene mellem klasserne – som med andre ord vedrører en mere afgrænset periode – er principprogrammet et dokument af strategisk karakter.

Det er gældende for hele den strategiske periode, vi befinder os i: for hele perioden med forberedelse af den socialistiske revolution og skabelsen af de kræfter, der er nødvendige for, at revolutionen kan sejre i en revolutionær krise og ikke bliver slået ned af kapitalismens brug af vold og magt.

Op til APK's 6. kongres den 22.-24. maj 2015 var spørgsmålet om socialisme et af de centrale temaer i kongresdebatten

– det vil sige alternativet til det nuværende kriseplagede og krigeriske kapitalistiske system, når det er sat på porten, og når en ny statsmagt er etableret, som repræsenterer arbejderklassen og det store flertals interesser.

En række væsentlige indlæg i socialismedebatten er samlet i Temaet om APK's 6. kongres på www.kpnet.dk.

På kongressen blev det besluttet, at diskussionen om socialisme skal fortsætte som en bred debat i partiet, dets sympatisør- og vennekreds og blandt alle interesserede.

Kongressen pålagde den nye partiledelse – Centralkomiteen – at udarbejde et dokument, der trækker op, hvordan det nye samfund vil se ud, som vores parti kæmper for, og sende det ud til en bred offentlig diskussion.

Dette dokument skal i sin endelige form efter diskussionerne vedtages af en partikongres og have status af et tillæg til partiets principprogram 'Manifestet for et socialistisk Danmark', som fortsat er og vil være partiets grundlæggende programdokument.

På partikongressen vedtoges også et nyt handlingsprogram til afløsning af programmet fra år 2000.

Udkastet til 'socialismeprogram' skal foreligge til Novemberkonferencen, som APK afholder i slutningen af 2015, og diskussionen af det nye samfund skal stå i centrum her.

Diskussionen om det socialistiske samfund fortsætter – også på KPnet, i KP-Netavisen og på KPnetBlogs. Bidrag er velkomne.

I klassekampens tegn

APKs sommertræf var 4 forrygende dage med masser politik, sol og mere tid til fordybelse og diskussioner end i en travl hverdag.

Det blev afholdt i Sønderjylland i smuk natur med udflugter til Ribe, Rømø og Vadehavet. Her ligger også Esbjerg med sine stolte arbejderklasse kamp-traditioner og erfaringer.

Et af træffets emner – fra Ribus til Ryanair – var udviklingen af den faglige kamp med en klassekampspolitik – og det tog netop udgangspunkt i en af de første store landsomfattende strejke og blokadekampe mod privatisering og udlicitering, angreb på arbejdsforholdene og retten til faglig organisering: Det dramatiske og langvarige slag om Ribus, som mobiliserede en stor del af arbejderklassen i hele landet i solidaritet.

Men Ribus var noget af det første – og privatisering og udlicitering er en udvikling som EU's ny liberalere politik og indre marked har accelereret lige siden.

Kampen mod EU og for at få rejst kravet om Danmark ud af EU – og en folkeafstemning om medlemskaber – var et gennemgående centralt tema. Fra Folkebevægelsen i Esbjerg og dens landsledelse deltog Hans Hansen, som fokuserede på, hvordan vi vinder et nej ved den bebudede kommende folkeafstemning inden nytår om retsundtagelsen (retsforbeholdet).

På træffet gik slaget i slag med indlæg. Tyrkiets og NATOs bombninger i Syrien og angreb på kurderne og PKK, om situationen i Ukraine. Den ny studenterbevægelse "Et andet universitet" fortalte om kampen mod fremdriftsformen og ensretning.

Der var et spændene oplæg fra hospitalssygeplejersken Jonas om, hvordan den nyliberale udvikling ændrer forholdene i den offentlige sektor. forringer kvaliteten og presser de ansatte til det

Sommertræf 2015: Rødt, revolutionært, rigtig godt

yderste - helt konkret i sundhedssektoren. Men også hvilke nye muligheder det giver for at opbygge alliancer og en bred enhed i modstanden.

Forholdene for flygtninge og asylansøgere i Danmark og EU blev diskuteret. Kampen mod den ny V(DF)-regerings samlede nedskærings- og reform plan,

kampen mod dansk krigsdeltagelse og Nordens rolle i NATOs oprustning blev berørt.

Klassekampen må organiseres. Spontane protester gør det ikke. Sommertræffet flettede de nuværende kampe og forberedelsen af efterårets kampe sammen med arbejdet for gennemførel-

sen af handlingsprogrammet fra APKs nyligt afholdte 6. kongres og med perspektivet om et socialistisk Danmark.

Det revolutionære sommertræf var kendetegnet af god energi og flere generationer med unge, børn og voksne, der nød godt af hinandens selskab og mødet med nye og gamle venner.

Århus mod Krig og Terror udtaler: Stop bombardementerne af Irak – træk F16-flyene hjem!

Tillidsfolkene for de mekanikere, der servicerer F16-bombeflyene i Irak, har opfordret politikerne på Christiansborg til at trække Danmark ud af krigen mod Islamisk Stat. Begrundelsen er den ringe bemanning, der betyder stress og sygefravær på grund af for stort arbejdspress.

Vi bakker helt op om at trække flyene hjem, men for os er den væsentligste grund, at krigen ikke stopper IS. Bombene skaber blot kaos, ødelagte lande, et enormt flygtningeproblem – og flere terrorister.

I øjeblikket kan vi også se, hvordan Tyrkiet, der siger, de er gået ind i kampen mod terroristerne i IS, i virkeligheden retter deres skyts mod den kurdiske modstandsbevægelse og mod Assads styre.

Det sker med NATO's accept.

Danmark har intet at gøre i denne plan for nyopdeling og magtovertagelse i Irak og Syrien, hvor IS mest af alt bruges som et påskud for at føre krig.

Regeringen har også lagt frem, at de overvejer at udvide bombardementerne

til også at ramme Syrien. Konservative melder ud, at de er klar – uanset om FN afviser at give sit mandat.

Som begrundelse for at udvide krigen henviser forsvarsminister Kristian Jensen til FN, der betegner situationen i Syrien ”som den værste humanitære

katastrofe, de har set”.

Han ’glemmer’ at tage i betragtning, at det netop er Vestens indblanding med opfordring til borgerkrig og støtte til terrorgrupperne i Syrien, der har givet IS deres fremgang og skabt den katastrofe, der sammen med bombardementerne knuser det syriske samfund.

Det vil kun blive meget værre, hvis der falder endnu flere bomber.

Danske politikere forbereder nye krige og ønsker at købe nye kampfly til milliarder til dette formål.

Det er ikke et ønske, den danske befolkning deler. Et stort flertal foretrækker at droppe købet og bruge pengene på hospitaler og skoler.

Vi siger:

**Nej til nye krige!
Stop dansk krigsdeltagelse i Irak
– træk F16-flyene hjem!
Nej til køb af nye kampfly!**

30. juli 2015

Kapitalen

**og dennes destruktion af jord og befolkning
øger folkets modstand mod denne. Dette
giver den trængsler, og for at imødegå
denne tilstand er det utilstrækkeligt at bero
sig på de synlige kræfter over jorden, men ægge
de usynlige under til kamp mod folket – til
kapitalens bevarelse. Denne sammensmeltning
af over- og underjordiske kræfter
er prøvet før - og dens resultater ligeså.
Pilen peger i én retning – og kun én –
den perverse foranstaltede og af kapitalen
fremførte – faZisme.**

N.B.

ONDE LEJLIGHEDER OXI

Nede på den Tyske ø Rügen ligger Prora. Engang var Prora et fint moderne byggeri, der var skabt til, at unge tyske mænd kunne bo der og blive i god form, inden de drog i krig i naziuniformer. Der kunne også bo unge tyske kvinder. Og så var det god stil, at de fandt sammen på værelserne og avlede et nyt arisk nazimenneske. Et ondt sted, mener nogen. Prora bliver nu solgt som luksusejerlejligheder.

Forkasteligt at sælge krigsmonumenter til boliger, siger historikeren. Det bliver onde boliger. Fedt, siger sælgeren. Det betyder ingenting, bare der er god profit. Og det er der i luksusejerlejligheder ved vandet. For eksempel er det en god måde at hvidvaske sorte penge på at investere dem i den type boliger. Ikke at man skal bo der. Bortset fra udsigten er der ikke noget at komme efter.

Har vi sådanne omdannede krigsmonumenter, man kan bo i, i Danmark? Ja, det har vi. Dog har vi jo ikke haft et stort naziparti, der havde en hær. Og vi har stadig ikke et naziparti, eller et fascistparti for den sags skyld, hertilands, der har en hær. Men vi har et monument over den kolde krig, der nu – sjovt nok – også ombygges og sælges til luksusejerlejligheder. Kysten Perle i Snekersten ved Øresund blev bygget i 1952 for "Marshall"-støtte og vender balkonerne mod det dengang neutrale og delvist 'røde' Sverige. Æh, bæh, kedelige svenskere. Her er vi medlem af NATO og drikker sjusser i massevis.

Marshall-hjælpen var ikke ond, men et godhedsprojekt. En investering i Europa, så der ikke opstod fattigdom og so-

cial nød efter krigen. For så kunne det jo være, at befolkningerne blev kommunister, sagde USA's udenrigsminister George Marshall.

Nu er vi nogle, der er spændte på, om den hjælp, vores fattige kammerater i Sydeuropa bliver tilbudt, vil afholde dem fra at blive revolutionære kommunister, og om det vil ende i ondt feriebyggeri, hvor kapitalistisk ungdom kan blive i god form og avle flere kapitalister og lokalbefolkningen bliver tjenestefolk og slaver. Senere kan det jo altid sælges til oligarker og andet godtfolk, der har brug for en adresse i EU.

Hold fast i NEJ til kapitalistisk støtte og Trojkadiktater, kammerater, OXI.

Af Beate Wiberg

OKTOBER BOGBUTIK

København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 91 86 28 82

Åbningstid:
alle hverdage 14-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

Fredsfestival Århus 2015 - 4. Oktober

Oprustning af Norden truer freden – Stop NATO!

Årets tema bliver den øgede krigsfare og oprustning i Norden, med deltagelse fra de andre nordiske lande.

Med festivalen vil vi skabe debat om de fælles vilkår vi lever under som brikker i de imperialistiske alliancers spil, og diskutere hvordan vi kan handle imod det.

Fredsfestivalen vil finde sted på samme tid som NATO afholder sin største militærøvelse i 10 år – øvelsen Trident Juncture 2015, der vil involvere udrykningsstyrker på 35.000 mand. Den vil være en øvelse i fuld-skala krig specielt rettet mod NATO's øst – og

sydflanker – der retter sig mod Rusland og mod Mellem-østen og Afrika.

Program

- Oprustning i de nordiske lande – hvad sker der konkret?
- Hvem og hvad truer freden?
- Hvilke fredskrav kan vi stille? Kan vi finde fælles krav i de nordiske lande?

Fredsfestival Århus
Søndag d. 4. oktober kl. 13 til 19
"Folkestedet"
Carl Blochs Gade 28, 8000 Aarhus C.

Windows 10 udspionerer dine private oplysninger

Microsofts sidste nye operativsystem, Windows 10, er uhyre populært. Det er tilgængeligt til fri download for licensbrugere af Windows 7 og 8 og er i løbet af to dage allerede hentet 14 millioner gange. Men pas på, for programmet har en anden pris – adgangen til dine private oplysninger. Oplysninger, der gives videre til 'betroede partnere'.

Alle Windows 10's standardindstillinger er kodet ind til at udspionere private oplysninger, og disse indstillinger er meget svære at ændre. Desuden vil man normalt slet ikke være opmærksom på dette.

Man logger ind med en Microsoft e-mail-konto, hvilket betyder, at Microsoft kan læse dine e-mails, se dine kontakter og kalenderdata, og opsætningen giver desuden adgang til alle tekster, man selv skriver eller printer ud. Den nye Edge Browser sender dig personligt rettede reklamer.

Styresystemet vil registrere og gemme oplysninger om, hvor du befinder dig

Linux er et godt alternativ til Google, Microsoft, Macintosh m.fl.

fysisk, og disse oplysninger vil kunne videregives til 'betroede partnere', oplyser licensaftalen.

I brugeraftalen på 45 sider kan man finde denne sætning:

"Vi vil have adgang til, vise og gemme personlige data, herunder dit indhold (som indhold i mails og anden privat kommunikation, filer eller private

mapper), når vi finder, at dette skønnes nødvendigt."

Konklusionen må være, at Windows 10 er et spionprogram rettet mod millioner af mennesker verden over. Som oven i købet bliver bondefanget til selv at skrive under på Microsofts ret til at videregive enhver form for private oplysninger til hvem som helst.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 8 - 2015

TEMA:

FOLKEAFSTEMNINGER

Ikke flere løgne s. 2

*EU-flertal vil med i
Europas Forenede Stater s. 4*

DONG – Hvad er på spil s.7

Danmarks jord sælges ud s.8

Sejrrigt oprør s. 10

*Fred er et bedre svar end krig
s. 14*

Folkefront mod EU s. 16

Nedskæring uden forældre s.17

Tyrkiet: IS, Assad og PKK s. 18

NATO's udrykningsstyrke s. 21

Sommertræf 2015 s. 24

Verden ifølge Latuff

70 år efter Hiroshima og Nagasaki
Atomvåben må forbydes!

